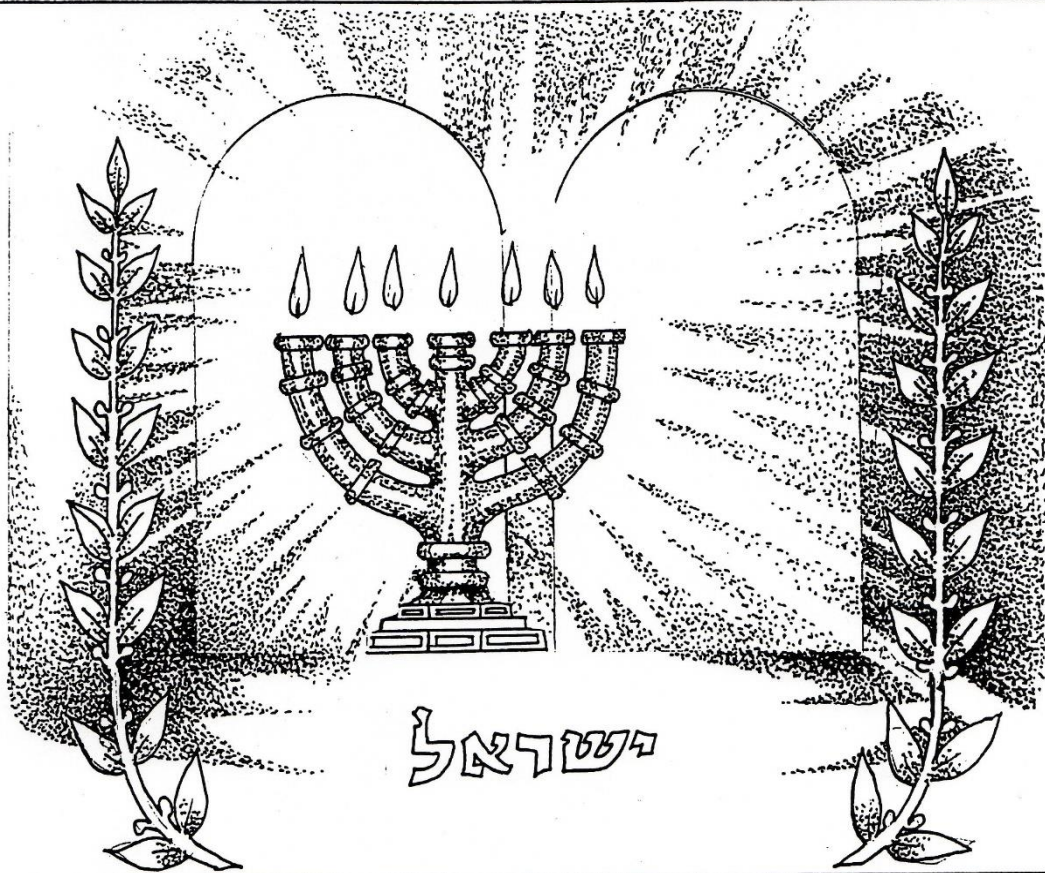

OPETUSTA SIIONISTA

HUHTIKUU 2017 / NISAN 5777

DAAVID

NETIVYAH BIBLE INSTRUCTION MINISTRY

Sisältö

Uutisia Netivyasta – Joseph Shulam.....	3
Kuningas Daavid – Enigma – Joseph Shulam.....	4
Daavidin sofar - Teruto Ishiida.....	7
Kärsivällisyyden voima - Reuven Kovner.....	9
Daavid – lohduttaja - Elhanan ben-Avraham.....	14
Daavidin urhoolliset soturit – Jooab, traaginen sankari – Yehuda Bahana.....	14
Kärsivä Daavidin Poika – Rabbi Elliot Kayman. J.D.	17
Siionin vuoren rouva – Pauline Rosen tarina – Boaz Michael.....	20

Suomennos: Pirjo Pulli

Netivjan uutisia

Joseph Shulam

Syy siihen, miksi päätimme omistaa tämän julkaisun kuningas Daavidille, on päivänselvää. Daavid on yksi Raamatun kuuluisimpia henkilöitä. Hänet tunnetaan laajemmin kuin Mooses tai Jesaja, ja hän on monipuolisempi ja kiistanalaisempi kuin mikään muu hahmo Pyhissä Kirjoituksissa. Daavidin elämäntarina oli kaikkea muuta kuin tylsä; hänen sukusaagansa pärjäisi hyvin vuosisatamme suosittujen saippuaopperoiden rinnalla. Sen vuoksi kuningas Daavidille on omistettu satoja kirjoja ja tuhansia maalauksia ja veistoksia. Hän oli rakastaja ja taistelija, lainsuojaton ja kuningas, mutta ennen kaikkea hän oli mies, jota Jumala rakasti. On mielenkiintoista, että hänen nimensäkin, Daavid, merkitsee rakastettua. Vielä Daavidin kuoltua ja Juudan valtaistuimen siirryttyä hänen pojalleen Salomolle Juudan kuningaskuntaa kutsuttiin vuosisatojen ajan nimellä ”Daavidin huone”.

Vuonna 1993 tehtiin arkeologisissa kaivauksissa Tel Danissa (pohjois-Israelissa) henkeäsalpaava löytö. Arkeologit kaivoivat maasta basalttikappaleen, joka on vuodelta 841 eKr. Se kertoo aramealaisen hyökkäyksestä Israeliin ja Juudaan ja se mainitsee myös Daavidin huoneen Juudan kuninkaihin viitattaessaan. Tähän kiveen on kaiverrettu kirjoitus muinaisilla kanaanilaisilla kirjoitusmerkeillä, ja se on ensimmäinen raamatullisen kontekstin ulkopuolinen maininta kuningas Daavidista. Seuraavana Basalttikiven tekstin suomennos: *”Ja Hadad meni edelläni, [ja] minä lähdin... kuningaskunnastani, ja surmasin [(seitsemän) kuningasta] ... mellakoita ja tuhansia ratsumiehiä. [Surmasin Jo]ramin Israelin kuninkaan [Ahabin] pojan, ja surmasin [Ahas]jan, Daavidin Huoneen [kun]jinkaan [Jooramin] pojan. Ja tein [heidän kaupungeistaan rauniokasoja ja] maistaan [autioita...]”*

Tämä löytö vahvistaa Raamatun tekstin autenttisuuden ja on lisätodiste Raamatun historiallisesta paikkansapitävyydestä. Etenkin kun vertaamme tätä kirjoitusta profeetta Jesajan sanoihin, joilla hän kuvaa Aramin kuningas Resinin yritystä valloittaa Jerusalem 100 vuotta myöhemmin. Tässäkin Juudan kuninkaallista dynastiaa kutsutaan Daavidin Huoneeksi: *”Juudan kuninkaan Aahaksen, Jootamin pojan, Ussian pojanpojan, aikana lähtivät Resin, Aramin kuningas, ja Pekah, Remaljan poika, Israelin kuningas, sotimaan Jerusalemia vastaan, mutta he eivät kyenneet valloittamaan sitä. Kun Daavidin huoneelle ilmoitettiin, että Aram oli leiriytynyt Efraimiin [liittoutunut Efraimin kanssa, engl], kuninkaan ja hänen kansansa sydän vapisi niin kuin metsän puut vapisevat tuulen voimasta” (Jesaja 7:1,2).*

Vuodet kuluivat ja historiallinen Daavidin huone lakkasi olemasta. Baabelin vankeudesta paluun jälkeen uudet kuninkaat valtasivat Jerusalemin valtaistuimen. Mutta hekin puolestaan katosivat historian hämärään. Mutta Daavidille annettu ikuinen lupaus pysyy vahvana yhä tänäkin päivänä.

Messiaalle annettu toinen nimi on ”Daavidin Poika”, koska Pelastajamme oli tuleva Daavidin siemenestä. Palmusunnuntaina tunnettuna päivänä, jolloin Jeesus ratsasti aasilla alas Öllyvuoren rinteitä, innostuneet kansanjoukot tervehtivät häntä seuraavilla sanoilla: *”Hoosianna Daavidin Poika! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä! Hoosianna korkeuksissa!” (Matteus 21:9)*

Kuningas Daavidin hautamuistomerkkiä Siionin vuorella kunnioittavat syvästi niin juutalaiset, kristityt kuin muslimit. Olemme iloisia voidessamme sisällyttää tähän julkaisuun ”Siionin vuoren rouvana” tunnetun Pauline Rosen valloittavan tarinan.

Jerusalemossa, Daavidin kaupungissa, seurakunta kukoistaa; pääsiäis-sederillemme osallistui lähes 90 ihmistä. Joseph Shulam on paljon matkoilla viemässä kaikkiin maailmankolkkiin ”opetustaan Siionista”.

”Hamotsi” -ruokajakelu laajenee entisestään. Tänä vuonna olemme voineet kaksinkertaistaa auttamimme perheiden lukumäärän, annamme ruokatarvikkeita yli 85.000 aterialle varten. Kiitämme Jumalaa kaikista teistä, jotka autatte tuellanne meitä tässä tärkeässä työssä.

Maaliskuun alussa, yhdessä Teksasin Uusien Alkujen Kirkon kanssa, siunasimme 160 messiaanista IDF-sotilasta erityisellä lahjalla – Leathermanin Apurilla. Se sisältää 14 erilaista työkalua, joita voi käyttää mitä erilaisimpiin tarkoituksiin. Tiedämme, että se on sotilaille mieleen ja he arvostavat sitä!

Toivomme, että nautitte tämän ainutlaatuisen julkaisun lukemisesta, ja että artikkelimme avaavat teille uusia näkymiä kuningas Daavidin kiehtovaan elämään.

Kuningas Daavid - Enigma

Joseph Shulam

Kuningas Daavidin tarinan alussa Iisai, Daavidin isä, hylkää mielessään poikansa. Kun Samuel tuli Beetlehemiin etsimään ja voitelemaan toisen kuninkaan Saulin tilalle, hänet lähetettiin Iisain luo. Samuel käski Iisaita tuomaan Samuelin eteen kaikki poikansa, mutta Iisai päättikin jättää Daavidin pois pääluvusta. Tekstistä luemme: *”Silloin Samuel sanoi Iisaille: ”Tässäkö ovat kaikki nuorukaiset?” Iisai vastasi: ”Vielä on jäljellä nuorin, mutta hän on paimentamassa lampaista.” Samuel sanoi Iisaille: ”Lähetä noutamaan hänet. Me emme käy aterialle, ennen kuin hän tulee tänne.” Iisai lähetti hakemaan hänet. Hän oli verevä [punakka], kauniskasvoinen [kirkassilmäinen] ja hyvännäköinen. Herra sanoi: ”Nouse ja voitele hänet, sillä hän se on.” Samuel otti öljysarven ja voiteli hänet hänen veljiensä keskellä. Silloin Herran Henki tuli Daavidiin ja vaikutti hänessä siitä päivästä alkaen. Sitten Samuel nousi ja meni Raamaan” (1 Samuel 16:11-13).*

Osaatko kuvitella, miltä nuoresta Daavidista on mahtanut tuntua tuolla hetkellä? Jostain syystä Iisai ei osoittanut Daavidia kohtaan kunnioitusta, ja Daavidin veljetkin kohtelivat häntä samalla tavalla seuraavassa luvussa. Miltä sinusta tuntuisi, jos sinun perheesi kohtelisi sinua noin? Kuinka kukaan voisi pysyä levollisena tietäessään, että häntä ei laskettu mukaan tuollaiseen tärkeään tapahtumaan, vaan kutsuttiin joukon jatkoksi vasta jälkepäin?

Olen antanut tämän kirjoitukseni nimeksi Kuningas Daavid – Enigma. Sana ´enigma´ merkitsee paradoksi, mysteeri, arvoitus, hämmennys. Mielestäni Kuningas Daavid on enigma, arvoitus, sillä hänen syntinsä ovat runsaammat kuin kenties kenenkään toisen Raamatussa. Hän syyllistyi rikollisliigatoimintaan, suojelurahan ottoon, murhaan, aviorikokseen, lähimmäisensä vaimon himoitsemiseen, Jumalan pyhien esineiden häpäisemiseen sapattina, petokseen ja valehteluun. Mutta Jumala päätti antaa Daavidille peruuttamattoman, yksipuolisen liiton. Itse asiassa vastaavanlainen yksipuolinen liitto annettiin koko Raamatun historiassa vain kolme kertaa, mikä osoittaa sellaisen Jumalan antaman lupauksen suuruuden ja tärkeyden.

Kuningas Daavid teki elämänsä aikana muutamia kauaskantoisia tekoja. Ensimmäkin Jerusalemin valloitettiin ja siitä tuli Israelin uusi pääkaupunki. Sitten Herran liitonarkku tuotiin tähän uuteen pääkaupunkiin ja sijoitettiin teltaan. Sen jälkeen Daavid rakennutti itselleen setripuisen talon ja vakiinnutti suhteellisen pysyvän rauhan naapurivaltioiden kanssa. 2 Samuel 7:1-3 vahvistaa tämän seuraavasti: *”Kun kuningas kerran istui linnassaan, sen jälkeen kun Herra oli suonut hänen päästä rauhaan kaikista ympärillä olevista vihollisista, hän sanoi profeetta Naatanille: ”Näethän, että minä asun setripuisessa linnassa, mutta Jumalan liitonarkku on telttakankaan suojassa.” Naatan sanoi kuninkaalle: ”Mene ja tee kaikki, mitä on mielessäsi, sillä Herra on sinun kanssasi.”*

Edellä olevaan tekstiin kätkeytyy useita kiehtovia kehityspolkuja. Ensimmäinen ja silmäänpistävin niistä oli, että profeetta Naatan (joka oli Daavidin hoviprofeetta) käski Daavidia toteuttamaan ja rakentamaan kaiken, mihin hän tunsu sydämessään halua. Toinen kiinnostava seikka oli, että siinä paljastui Daavidin sydämen laatu, mikä on tärkeää, sillä se osoitti, että Daavid kantoi vilpittömästi huolta Herran ja Hänen kunniapaikkansa asemasta Israelissa.

Jumala puhui Daavidille profeetta Naatanin kautta. Sanassaan Daavidille Jumala toisti tärkeän teeman, joka auttaa ymmärtämään sen yksipuolisen liiton, jonka Jumala antoi Daavidille ja Israelille. Tämän liiton merkitys on siinä, että se on perusta Messiaan paikalle ja toiminnalle. Daavidin reaktio Jumalan antamaan lupaukseen ikuisesta kuninkuudesta ja valtaistuimesta on yksi syy siihen, että Jumala rakasti Daavidia niin paljon. Näemme tämän seuraavista jakeista: ”Silloin kuningas Daavid meni Herran eteen, istuutui ja sanoi: *”Mikä minä olen, Herra, Herra, ja mikä on minun sukuni, että olet tuonut minut tähän asti? Mutta tämä on vielä pientä sinun silmissäsi, Herra, Herra, sillä sinä olet puhunut myös palvelijasi suvun kaukaisesta tulevaisuudesta. Näin sinä olet puhunut ihmiselle, Herra, Herra”* (2 Samuel 7:18-19).

Daavidin nöyryys Jumalan edessä ja hänen alistumisensa Jumalan tahtoon ja tuomioon tekivät hänestä rakastetun.

Mitä me voimme oppia Jumalasta ja itsestämme Kuningas Daavidin elämän kautta? Tahdon kertoa teille muutamia ajatuksia, jotka voivat valaista sekä Daavidin luonnetta, hänen vahvuuksiaan ja heikkouksiaan, että Jumalan luonnetta Hänen ja Daavidin välisessä suhteessa. Aloittakaamme Daavidin voitelemisesta. Ensin Jumalan profeetta ja tuomari Samuel lähetettiin Beetlehemiin etsimään kuningasta Iisain suvusta. Kun Jumala oli hylännyt Daavidin vanhemmat veljet, Samuel kysyi Iisailta, oliko hänellä muita poikia paikalla olevien lisäksi. Iisai vastasi: *”Vielä on jäljellä nuorin, mutta hän on paimentamassa lampaita.”* Samuel sanoi Iisaille: *”Lähetä noutamaan hänet. Me emme käy aterialle, ennen kuin hän tulee tänne.”* (1 Samuel 16:11) Alusta pitäen Daavidin kuninkaaksi voitelemisen tiellä oli vastuksia, mikä vie meidät seuraavaan kysymykseemme: miten Daavid pystyisi kohtaamaan edessä olevat haasteet? Mitä hänen piti tehdä päästäkseen Israelin valtaistuimen läheisyyteen ja kuninkaaksi? Daavid kohtasi nämä vaikeudet ja haasteet järjestelmällisesti. Samuelin avulla hän sai työpaikan kuningas Saulin palatsissa. Hän oli se muusikko, joka soitti kuninkaalle rauhoittaakseen ja rentouttaakseen kuningasta, kun tämä sai raivokohtauksia.

Kuningas Saulia vaivasi epävarmuus ja masennus. Jumalan Sana kuvaa kuningas Saulin tilaa sanoilla: hän oli pahan hengen riivaama. Samuel ehdotti, että tämä nuori punatukkainen poika soittaisi kuningas Saulille musiikkia, joka rauhoittaisi kuningasta. Kuningas Saulille Daavid oli pelkkä nolla – kuningas ei tiennyt eikä edes välittänyt tietää, kuka istui hänen huoneessaan musiikkia soittamassa. Daavid puolestaan oli ottanut ensimmäisen askeleen: hänellä oli nyt pääsy kuninkaan palatsiin.

Daavidin seuraavana työnä oli tehdä Israelin kansalle tunnetuksi nimensä, kykynsä ja omistautumisensa Israelin Jumalalle. Miten tämä onnistuisi beetlehemiläiselle paimenpojalle, jota hänen oma isänsä ja omat veljensä hyljeksivät ja vähätelivät; kuinka voisi koko Israelin kansa tulla tuntemaan hänet?

Meidän täytyy muistaa, että Israelin Herra Jumala on Hän, joka voi pikkusormellaan luoda historiaa, muotoilla vuoria ja täyttää valtameret. Beetlehemin lähistöllä käytiin sotaa Israelin ja yhden Israelin kestovihollisen, filistealaisten, välillä. Taistelupaikka oli Eelan laakso, joka soveltui täydellisesti sotimiseen. Se on aika pieni laakso, johon on vain yksi kulkutie ja poistumistie, ja vuoret ympäröivät sitä pohjois- ja eteläpuolella. Laakson keskellä on pieni puro. Eelan puro on kuiva enimmänsä osan vuotta; vain silloin kun Juudean ja Benjaminin vuorilla sataa, vesi virtaa tässä purossa. Tämän puron

kautta Jumala valmisti Daavidille tilaisuuden saada välittömästi kuuluisuutta ja arvostusta koko Israelin silmissä. Muistettakoon, että Daavid paimensi yhä isänsä laumojä Juudean ja Beetlehemien kukkuloilla. Nyt Daavidin piti lähteä isänsä käskystä viemään evästä kolmelle vanhemmalle veljelleen, jotka olivat sotilaita kuningas Saulin armeijassa. Heillä oli vastassaan rankka tehtävä: heidän piti kukistaa filistealainen jätti, joka haastoi sekä Israelin sotajoukon että Israelin Jumalan. Daavidin isä ja veljet mitätöivät yhä Daavidia ja kohtelivat häntä kuin palvelijaa, joka ei kelvannut muuhun kuin kuljettamaan ruokaa taistelukentällä oleville sotilaille.

Kuningas Saulin ja Israelin armeijan heikkoudesta tuli loistava mahdollisuus paimenpoika Daavidille. Aivan kuin Jumala olisi pystyttänyt kulissit teatterinäytökselle. Filistealaisjätti esitti haasteen Israelin armeijalle ja Jumalalle, mutta Israelista ei löytynyt yhtäkään, joka olisi ollut halukas vastaamaan filistealaisen haasteeseen. Ensikuulemalta filistealaisen esittämä taistelukoe tuntui reilulta. Hän ehdotti, että sen sijaan, että kaikki sotilaat kävisivät taistelemaan keskenään, jolloin monet kuolisivat, vain yksi sotilas kummaltakin puolelta taistelisi toistaan vastaan ja voittanut puoli orjuuttaisi vastustajan joukot.

Daavidille Jumalan järjestämä asetelma Goljatinen oli ihanteellinen tilaisuus. Hän tajusi, että jos hän menisi liian lähelle filistealaisjättiä, tämä murskaisi hänet. Siksi hänen piti tavoittaa jätti jo kaukaa. Israelin armeijan johto ei edes ymmärtänyt ajatella tällaista, koska heidän ajatuksensa olivat keskittyneet sotilaallisen strategian laatikkoon. Daavidin ajatuksia ei strategialaatikko rajoittanut, vaan hän keskittyi tähän nimenomaiseen tilanteeseen. Daavidin kaksi etua olivat hänen luova ja spontaani ajattelunsa sekä hänen uskonsa Jumalaan, joka oli voidellut hänet Israelin kuninkaaksi. Hän halusi puolustaa Jumalan kunniaa, koska tuo ympärileikkaamaton soturi häpäisi Herran nimen. Muistakaamme nämä syyt, kun katsomme, mitä teksti kertoo Daavidin kuulleen rintamalla: *"[Israelin miehet] puhuivat keskenään: "Näettekö miehen, joka tuolta tulee? Taas hän tulee häpäisemään Israelia. Sen miehen, joka surmaa hänet, kuningas tekee hyvin rikkaaksi, antaa hänelle tyttärensä ja vapauttaa hänen perhekuntansa veroista Israelissa" (1 Samuel 17:25).*

Daavidilla oli muuan luonteenpiirre, joka leimasi häntä koko hänen tarinansa ajan. Daavid oli henkilö, joka laskelmoi tekonsa sen mukaan, mitä hän niiden kautta saisi tai menettäisi. Meidän aikamme sanottaisiin, että Daavidilla oli luonne, joka arvioi, mistä oli hyötyä ja mistä ei, etenkin mitä tulee hänen omaan pyrkimyksensä tulla Israelin kuninkaaksi.

Tämä Daavidin laskelmoiva persoonallisuus sai hänet tekemään tekoja, jotka olivat näennäisesti armeliaita ja huomaavaisia. Katsokaamme yhtä tällaista tapahtumaa Daavidin elämässä.

Kuninkaat eivät suhtaudu tavallisesti oikein hyvin siihen, että heitä muistutetaan heidän synnistään. Raamatussa paras esimerkki tästä on Johannes Kastajan ja Kuningas Herodeksen välinen kohtaaminen. Pohjimmiltaan Johannes Kastaja sanoi kuningas Herodekselle suurinpiirtein saman asian kuin profeetta Naatan sanoi Daavidille sen jälkeen, kun Daavid oli tehnyt syntiä Batseban kanssa. Vaikka Daavidin reaktio oli täysin erilainen kuin kuningas Herodeksen, hän tunnusti, että profeetta Naatanin syytös oli oikea, ja katui välittömästi. Juuri tämä Daavidin luonteenpiirre oli ehkä tärkeimpiä Jumalan silmissä ja syy siihen, että Hän valitsi Daavidin Messiaan edellä kulkijaksi. Daavidin katumusta seurasi hyvin nöyrä asenne Herran edessä. Paras esimerkki tästä oli se, että Daavid hyväksyi Jumalan tuomion Batseban ensimmäisen lapsen kuoltua. Tämä sama nöyryys ja vilpittömyys näkyvät Psalmessa 51, Daavidin katumuspsalmessa.

Raamatussa ei ole toista henkilöä, joka olisi tunnustanut syntinsä ja ilmaissut katumuksensa sellaisella palolla kuin Daavid. Batseban kanssa sattunut tapaus ei ollut ainoa, jota Daavid joutui katumaan. Vastaavanlaisen katumuksen ja tunnustuksen kirvoitti hänestä myös synti, jonka hän teki rikkoessaan

Jumalan käskyä olla pitämättä väenlaskentaa. Jo ennen kuin profeetta Naatan tuli tuomitsemaan Daavidin, tämä oli jo itse asiassa tunnustanut syntinsä Herralle ja pyytänyt Jumalaa puhdistamaan hänet tästä rikkomuksesta. Daavid pyysi myös muissa tilanteissa Jumalaa rankaisemaan häntä itseään Israelin kansan sijasta. Juuri tämä teki kuningas Daavidista poikkeuksellisen. Hän on ainoa Raamatun sankareista, jonka syyksi on luettu enemmän syntejä kuin kenenkään toisen, mutta hän on myös ainoa, jolle Jumala soi ikuisen suosion.

Uskoakseni juuri näiden kuningas Daavidin luonteenominaisuuksien tähden Jumala rakasti häntä niin paljon ja antoi hänelle ja hänen siemenelleen ikuisen liiton. Liiton, jonka myötä ikuinen Messias saapui Kuninkaana ja Pelastajana Daavidin valtaistuimelle. Daavid oli mies, jolla oli vahvat tunteet ja joka oli omistautunut määrätietoisesti Jumalalta saamalleen kutsulle olla Israelin kuningas. Hänen suuret tunteensa johtivat hänet niin syntiin kuin moraaliseen voimaan nöyrytyä Herran edessä ja tunnustaa Hänelle rikkomuksensa.

Voi tuntua ristiriitaiselta, että henkilöllä, jolla on sellaisia heikkouksia kuin Daavidilla, voi samanlaisesti olla niin luja luottamus Jumalan lupauksiin ja anteeksiantavaan armoon. Tämän vuoksi Daavid on oiva esimerkki sanasta ´enigma´. Daavid oli soturi, runoilija, sankari, suuri rakastaja, kuningas vailla kuningaskuntaa, uneksija toteutumatta jääneine unelmineen ja ainoa ihminen, jota Jumala kutsui sanalla Jedidiah (Jumalan ystävä tai Jumalan rakastama). Suurin osa messiaanista profetioista yhdistetään Daavidiin, ja Messias tunnetaan ´Daavidin Poikana´.

Kuningas Daavid ja hänen luonteensa kiehtovat minua. Minulle kuningas Daavid on itse asiassa ihmisen hahmoinen Hyvä Uutinen Messiaasta. Tässä meillä on ihminen, joka teki niin paljon syntiä sekä ihmistä että Itse Jumalaa vastaan. Silti Jumala käytti häntä ja antoi hänelle suurimman kunnianosoituksen niin maan päällä kuin taivaassa. Tämän kirjoitukseni tarkoitus on rohkaista meitä kaikkia ottamaan oppia kuningas Daavidin elämästä. Meidän tulisi oppia Daavidin suurista virheistä ja hänen merkittävästä, läheisestä Jumala-suhteestaan ja sitoutumisestaan Jumalaan.

Daavidin sofar

Teruto Ishiida

Voimme oppia paljon kuningas Daavidin elämästä. Samuelin ja Kuningasten kirjat kiihottavat uteliaisuuttani, koska ne ovat täynnä dramaattisuutta. Uskovina me toivomme, että Raamatun sankarit olisivat täydellisiä, virheitä vailla olevia pyhimyksiä. Mutta näiden inhimillisten, dramaattisten tapahtumien äärellä me tunnemme heitä kohtaan myötätuntoa ja saamme niistä vaikuttavampia oppitunteja siitä, miten meidän tulee käyttäytyä arjessamme Jumalan edessä.

Ensimmäinen ja toinen Samuelin kirja keskittyvät siirtymäaikaan tuomareiden ajasta Israelin kuningaskunnan aikaan. Mielestäni Toisen Samuelin kirjan luku kuusi on yksi tärkeimmistä käännekohdista. Filistealaisten käsissä ollut Jumalan Arkkua oli vihdoin siirretty Jerusalemiin. Arkkua onnistuttiin siirtämään vasta toisella yrittämällä. Ensimmäisellä kerralla Arkkua yritettiin siirtää uusilla, härkien vetämillä vaunuilla. Yritys epäonnistui, ja toisella kerralla Daavid päätti käyttää vanhanaikaista tapaa, jossa miehet kantoivat Arkkua olkapäillään. Koko tämän tuskaisen tapahtumasarjan kestäessä Jumalan viha ei kohdistunut pelkästään Ussiaan, joka kosketti kädellään pyhää Arkkua, vaan myös israelilaisiin, jotka yrittivät ensin siirtää Arkkua käyttäen apunaan eläimiä sen sijaan että olisivat itse kantaneet sitä. Ensimmäinen ja toinen siirtoyritys eivät eronneet toisistaan vain siirtämistavoiltaan, vaan myös siirtämisen yhteydessä soitettuun musiikkiin käytetyiltä soittimiltaan. Tämä näkyy seuraavista jakeista:

”Daavid ja koko Israelin heimo karkeloivat Herran edessä kaikenlaisten syressipuisten soittimien, lyyrojen, harppujen, rumpujen, helistimien ja symbaalien säestyksellä” (2 Samuel 6:5).

”Näin Daavid ja koko Israelin heimo saattoivat Herran liitonarkkua riemuhuudoin sofar-torven pauhatessa” (2 Samuel 6:15).

Ensimmäisen yrityksen yhteydessä soittimia oli monenlaisia. Ehkä Daavid johti itse koko produktiota, sillä hänhän oli lahjakas muusikko. Luulisin hänen suunnitelleen tätä esitystä pitkän aikaa ja päättäneen, mitä soitettaisiin ja millä soittimilla. Mutta Jumala ei mieltynyt tähän esitykseen, minkä Daavid pian oivalsi. Niinpä sitten toisella, ja viimeisellä, Arkun siirtoyrityksellä kuultiin vain huutoja ja sofar-torven soittoa. Ensimmäisellä kerralla käytettyihin soittimiin verrattuna sofar-torven pauhu ja miesten huuto vaikuttaa sivistymättömältä, joten tämä toinen yritys kuulosti varmaankin alempiarvoiselta.

Sofarin äänellä on erityinen merkitys. Sofariin puhallettiin esimerkiksi silloin, kun Jumala antoi Kymmenen Käskyä 2 Mooses 20:ssa. Täten siihen liittyy Jumalan Läsnäolo. Tuomarien kirjassa sofaria käytetään sodassa, esim. Jerikon valloituksessa ja kun Gideon voitti midianilaiset. Asialla on luonnollinen selitys, sillä muinaisina aikoina sotaa ei pidetty vain taisteluna muita kansoja vastaan vaan se oli myös taistelu heidän jumaliaan vastaan. Israelin kuningaskunnan perustamisesta lähtien sofarista tuli kruunajaisten symboli. Kun pappi Sadok ja profeetta Naatan voitellivat Salomon Israelin kuninkaaksi, kansa huusi: *”Kauan eläköön kuningas Salomo”*, ja sofariin puhallettiin. Daavid yhdisti sofarin soiton Jumalan kuninkuuteen ja korottamiseen monissa psalmeissaan, esim. Psalmissa 98:6: *”vaskitorvien ja oinaansarven [sofar] äänin kohottakaa riemuhuuto Herran, kuninkaan, edessä!”*

Niinpä tässä toisessa Arkun siirtoyrityksessä soittimien vaihdolla sofariin on paljon syvällisempi merkitys, kuin ensinäkemältä ajattelisi. Kyse ei ollut siitä, että Daavid ei muistanut kutsua soittajia kokoon edellisenä iltana. Daavid muisti, mitä oli tapahtunut Samuelin ja israelilaisten välillä. Hän tiesi, että Jumala oli suuttunut israelilaisille siksi, että he olivat yrittäneet matkia muita kansoja vaatimalla ihmistä ikuisiksi Kuninkaakseen Jumalan sijasta. Muistuttaisin myös siitä vähittäisestä prosessista, jota Daavid kävi matkallaan kuninkaaksi: hänethän voideltiin oikeastaan kolme eri kertaa. Merkittävää, mutta yhdessäkään noista voiteluhetkistä ei puhallettu sofariin. Perinne jäi pysyväksi vasta sitten, kun Daavid itse käski Saadokia ja Naatania puhaltamaan sofariin poikansa Salomon kuninkaaksi voitellun yhteydessä.

Huolimatta suuresta symbolisesta merkityksestään sofarin ääntä ei kuulu Daavidin henkilökohtaisissa kuninkaana hallitsemisen hetkissä. Voimme käsittää Daavidin toteuttaman Jumalan Arkun siirtämisen tilaisuudeksi sitoutua Jumalaan ja kruunata Jumala, Israelin todellinen Kuningas. Daavid, joka pyrki vakiinnuttamaan kuninkuutensa, näki Arkun siirtämisen Jerusalemiin lopullisena askeleena poliittisen ja uskonnollisen pääkaupungin yhdistämiseksi yhdeksi. Tämä auttaa selittämään sofarin puuttumisen Daavidin voitellun hetkistä. Hän tahtoi säästää sen oikeaan tilaisuuteen ja oikealle Kuninkaalle.

Arkun siirto-operaatiota seuraa heti toinen tärkeä ja mielenkiintoinen tarina. Juhlinnan aikana Daavid tanssi niin villisti, että hän käytännöllisesti katsoen riisui vaatteensa kaikkien nähden. Miikal, hänen vaimonsa, halveksi häntä sydämessään, niin kuin luemme: *”Kun Herran liitonarkku tuli Daavidin kaupunkiin, Miikal, Saulin tytär, katseli ikkunasta. Nähdessään kuningas Daavidin hyppivän ja karkeloivan Herran edessä hän halveksi Daavidia sydämessään” (2 Samuel 6:16).*

Meidän on helppo tuomita Miikal, mutta tutkikaamme tilannetta vähän tarkemmin. Miikal oli kasvanut kuninkaan hovissa prinsessana ja oli näin erillään todellisesta maailmasta, eikä hän ollut ollut tekemisissä tavallisten ihmisten kanssa. Tarpeetonta sanoakin, että aviopuolisoiden taustat olivat täysin erilaiset. Heidän avioelämänsä ei varmaankaan ollut helppoa. Lisäksi meidän on otettava huomioon, että Miikalin avioliitto Daavidin kanssa oli pikemminkin hänen isänsä Saulin ja Daavidin välinen sopimus, eikä se perustunut välttämättä rakkauteen. Kun ottaa huomioon Miikalin menneisyyden ja mitä hän joutui kokemaan, voidaan hyvin kuvitella, että hän ei ihastunut Daavidin julkiseen alastomana hyppelyyn, vaan pikemminkin tunsu halua pilkata Daavidia. Ja sitä paitsi useimmat ihmiset haluavat, että heidän johtajansa, kuninkaansa, pääministerinsä, presidenttinsä tai pastorinsa ovat kunnioitettavia, suoraselkäisiä ihmisiä. Kuvitellaanpa vastaavanlainen tilanne, mutta niin että Daavidin sijasta hyppijä onkin joku meidän omista johtajistamme, miten me reagoisimme siihen? Luulenpa sosiaalisten standardien vaikuttavan meihin jokaiseen niin että voimme helposti ymmärtää Miikalin tunteet tuollaisella hetkellä.

Tarina jatkuu, ja 2 Samuel 6:20:ssä Miikal sanoo seuraavat kovat sanat Daavidille: *”Kuinka kunnioitettava Israelin kuningas onkaan nyt ollut, kun on tänään paljastanut itsensä palvelijoidensa orjattarien silmien edessä, niin kuin joku tyhjäntoimittaja voi paljastaa itsensä.”*

Silmiinpistävää ei ole niinkään sanoihin kätkeyty pureva iva, vaan se, ettei Jumalaa mainita. Miikalin mukaan Daavid tanssi ja paljasti itsensä kansan eikä Jumalan edessä. Daavid vastaa epäröimättä karkeloineensa Jumalan edessä. Tämä oli yksi tärkeä ero heidän välillään. Miikalia huoletti se, että Daavid oli saattanut itsensä ja samalla hänetkin häpeän alaiseksi kaikkien edessä. Daavid puolestaan ajatteli karkeloineensa vain Jumalan edessä, vähät häpeästä! Yksinkertaisimpienkaan ihmisten edessä häntä ei vaivannut se, että hän näyttäisi palvelijalta. Hän ymmärsi myös, että Kaikkivaltiaan Jumalan edessä, joka on todellinen Kuningas, hänkin on pelkkä orja. Siksi hän tahtoi käyttää sofaria Liitonarikon Jerusalemiin siirron yhteydessä, ja siksi hän myös tanssi ja käyttäytyi kuin mikäkin alimman yhteiskuntaluokan tyhjäntoimittaja.

Daavid on vaikeaselkoinen hahmo; hän on yksi Vanhan Testamentin suurimpia sankareita ja Messiaan esikuva. Mutta hän ei ollut todellakaan mikään enkeli, vaan ihminen, jossa oli paljon vikoja ja syntisiä haluja. Hänellä oli useita ongelmia henkilökohtaisessa elämässään aviopuolisona ja isänä. Mutta hän tiesi, että Jumala oli kaikkein tärkeintä hänen elämässään. Kansan silmissä hän oli kuningas, mutta sisimmältään hän pysyi Kaikkivaltiaan palvelijana. Voimme oppia paljon elämästä Daavidilta, ja meitä muistutetaan myös meidän todellisesta identiteetistämme Jumalan edessä, johon sosiaalisella asemallamme ei ole mitään vaikutusta.

Kärsivällisyyden voima

Reuven Kovner

”Vahvimmat kaikista satureista ovat nämä kaksi – Aika ja Kärsivällisyys.”

Leo Tolstoi, Sota ja Rauha

Kohtaamme Daavidin ensimmäistä kertaa 1 Samuel 16:ssa. Jumala oli pettynyt kuningas Sauliin ja lähetti profeetta Samuelin etsimään ja voitelemaan toisen miehen Israelin kuninkaaksi. Kun Samuel saapui Iisain taloon Beetlehemissä, Iisai esitteli profeetalle seitsemän poikaansa, mutta kukaan heistä ei ollut Herran valitsema. Iisailla oli ilmeisesti vielä yksi poika, joka oli paimentamassa hänen lampaitaan kedolla. Iisai haetutti paikalle nuorimman poikansa, Daavidin. Kun Samuel näki Daavidin,

Jumala sanoi hänelle heti, että tämä oli se valittu ja käski voidella pojan. Siitä hetkestä lähtien Jumalan Henki oli Daavidin yllä.

Vaikka Daavid voideltiin hyvin nuorena, kuluisi monia vuosia ennen kuin lupaus täyttyisi ja hänestä tulisi vihdoinkin Israelin kuningas. Ennen tätä keskitytään Daavidin ja Saulin väliseen suhteeseen. Tämä on loistava esimerkki Jumalan lupauksista: ne eivät täyty aina välittömästi.

Alusta lähtien Saul tunsu syvää mustasukkaisuutta Daavidia kohtaan. Kaikki alkoi siitä, kun hintelä, punatukkainen Daavid kukisti yksinään Goljatin. Daavid tarjoutui vapaaehtoisesti taistelemaan filistealaista jättiläistä vastaan, joka oli kylvänyt pelkoa kansaan. Daavid kieltäytyi ottamasta päälleen taistelussa tavallisesti käytettyä raskasta varustusta, ja päätti sen sijaan käyttää yksinkertaista linkoa ja läheisestä purosta poimimiaan kiviä. Muiden epäilyistä huolimatta hän voitti pelkoa osoittamatta taistelun yhdellä kohteeseensa lingotulla kivellä. Pieni kivi lensi korkealle ilmaan ja osui Goljatia syvälle otsaan. Tämä Daavidin tarkasti suuntaama ammus tappoi filistealaissoturin, mikä sai israelilaiset juhlimaan Daavidin voittoa: *”Riemuitsevat naiset lauloivat vuoroin toisilleen: ”Saul voitti tuhansia, Daavid kymmeniätuhansia””* (1 Samuel 18:7).

Tämän tapahtuman jälkeen Saul otti ensimmäisen askeleen vahingoittaakseen Daavidia lupaamalla tyttärensä Miikalin vaimoksi sataa filistealaisen esinahkaa vastaan. Saul ajatteli: *”Minä annan hänet Daavidille, että hänestä tulisi tälle ansa ja filistealaiset tappaisivat Daavidin”* (1 Samuel 18:21). Saul toivoi, että Daavid saisi surmansa filistealaisten kädestä.

Naiset olivat usein kompastuskivinä Daavidin elämässä, mutta tällä kertaa hän aidon israelilaisen soturin lailla palasi mukanaan esinahat, eikä vain sata vaan kaksisataa esinahkaa. Tarinan edetessä Miikal päätyy pettämään isänsä pelastaakseen Daavidin hengen. Kun Saulin katala suunnitelma epäonnistui, hän lähti ajamaan takaa Daavidia tappaakseen hänet. Tuosta hetkestä lähtien Saulin päätaivote oli murhata Daavid, joka joutui pakenemaan henkensä edestä.

1. Samuelin kirjan luvussa 24, kun ajojahti on käynnissä, Saul saa tietoonsa, että Daavid on Ein Gedin erämaassa, ja sinne hän rientää 3000 valiosoturinsa kanssa. Daavid piileskeli yhdessä alueen luolista. Sattumoisin Saul meni samaan luolaan, todennäköisesti tarpeilleen, onnellisen tietämättömänä siitä, että Daavid oli luolassa. Daavid sai täydellisen tilaisuuden tappaa paha aavistamaton Saul. Hän veti varovasti esiin miekkansa Saulin huomaamatta; hän oli valmis lopettamaan väkivallan ja vihan. Mutta viime hetkellä hän päättikin leikata vain palan Saulin viitan kulmasta, ja sitäkin tekoa hän katui myöhemmin. Järjen vastaisesti Daavid sääli Saulia, joka oli hänen suurin vihollisensa. Saulkin tunnustaa moisen teon järjettömyyden: *”Kun joku kohtaa vihollisensa, päästäkö hän tämän menemään rauhassa? Herra palkitkoon sinulle hyvällä sen, mitä olet tänä päivänä tehnyt minulle”* (1 Samuel 24:20).

Daavid tiesi, mitä oli odotettavissa, ja luotti Jumalan lupauksiin. Tämä johdattaa meidät aika filosofisen kysymyksen äärelle. Jos ihmisellä on tietty tulevaisuus ja kohtalo, ja Jumalan suunnitelma hänen elämänsä varalle on kirjoitettu ja se tunnetaan edeltäpäin, mikä merkitys on tämän ihmisen päivittäisillä teoilla ja valinnoilla?

Kuuluisa toisella vuosisadalla vaikuttanut Rabbi Akiva kirjoitti tälle kysymykselle omistetun esseen. Hän kirjoitti seuraavaa: *”Kaikki on tiedossa jo edeltä ja jokaisella on valinnan vapaus.”* Monet rabbit kirjoittivat selityksiään näistä Rabbi Akivan kuuluisista sanoista. Yksi niistä toteaa, että Jumala on kirjoittanut ihmisen kohtalon ja Hän tuntee sen, mutta että valinnan vapaus on silti olemassa ja että

jokainen ihminen saa tehdä vapaasti omat valintansa elämässä. Jos näin on, merkitseekö se, että jokainen elämämme risteysasema on äärimmäisen tärkeä? Se on hyvin todennäköisesti kaukana totuudesta.

Daavid tiesi, että hänestä tulisi Israelin kuningas, tappoipa hän sitten Saulin tai jätti hänet henkiin. Jo varhain, kauan ennen kuninkaaksi tuloaan, Daavid ymmärsi, että hänen jokaisella teollaan olisi vaikutusta hänen tulevaan kuninkuuteensa. Saul jahtaa edelleen Daavidia, ja luvussa 26 hän saapuu Siifin autiomaahan. Tällä kertaa Daavid suunnittelee uuden tilaisuuden, jossa voisi surmata Saulin. Muutoin tuo kissa ja hiiri -leikki ei koskaan loppuisi. Hän tiesi, että hyökkäys on paras puolustus.

Vuonna 1967, 19 vuotta Israelin valtion perustamisesta ja Itsenäisyys sodan voitosta, ympäröivien arabimaiden taholta tuleva uhka oli taas todennäköinen. Rajanaapureinamme on neljä vihamielistä valtiota, joita tukee seitsemän muuta valtiota, jotka odottivat oikeaa hetkeä hyökätäkseen taas kimp-puumme. Egyptillä oli Lähi-idän suurimmat ja vahvimmat ilmavoimat; sen maajoukot ylittivät Suezin kanaalin ja liikkuvat Siinain niemimaan halki meidän rajojamme kohti. Israelin olemassaolo oli vaakalaudalla, eikä meillä ollut muuta mahdollisuutta kuin toimia. Kesäkuun viidennen päivän aamuna 1967 käytiin yksi historian kuuluisimpia ilmataisteluita; 187 israelilaista taistelukonetta tuhosi täydellisesti Egyptin ilmavoimat ja vahingoitti vakavasti myös Syyrian, Irakin ja Jordanian ilmavoimia. Sota voitettiin oikeastaan muutamassa tunnissa. Kuusi päivää myöhemmin Israel sai voiton karkista ympäröivistä arabiarmeijoista ja kasvatti aluettaan kolmikertaiseksi vapauttaen samalla itä-Jerusalem Jordanian käsistä.

Toisin kuin aikaisemmin mainitun luolaepisodin spontaanissa tilanteessa Daavid oli tällä kertaa itse Siifin erämaan tapahtumien alkuunpanijana. Hän lähetti vakoojia Saulin joukkojen luo ja päätti itse mennä Saulin leiriin keskellä yötä kaikkien nukkuessa. Abisai ja Daavid tapasivat Saulin miehet nuk-kumassa piirissä, jonka keskellä Saul ja hänen sotapäällikkönsä Abner, Neerin poika, nukkuivat. Tämä oli epäilemättä Jumalan antama mahdollisuus. Abisai sanoi Daavidille: *”Jumala on tänä päivänä antanut vihamieheni sinun käsiisi. Salli minun nyt keihästää hänet maahan yhdellä iskulla, toista ei tarvita”* (1 Samuel 26:8).

Daavid olisi voinut lopettaa kerralla koko vainon. Mutta nytkin Daavid kieltäytyy surmaamasta Saulia ja kieltää miehiään koskemasta Jumalan voideltuun. Mikä sai Daavidin säälimään suurinta vihamiestään ja säästämään taas hänen henkensä? Kyllä Daavidin käsissä oli verta; olihan hän tappanut kymmeniätuhansia. Jos kohdistamme katsemme näiden tapahtumien ulkopuolelle, huomaamme, että niitä erottaa vain yksi kertomus, kertomus Abigailista ja karmelilaisesta Naabalista.

Luku 25 alkoi Samuelin, aikansa vaikutusvaltaisimman profeetan, kuolemalla. Tästä näköjään tärkeästä tapahtumasta kerrotaan kuitenkin vain yhdellä jakeella. Se että lähes koko luku on omistettu kertomukselle Abigailista, kertoo paitsi sen tärkeydestä myös ajasta, jona se tapahtui.

Karmelilainen Naabal oli varakas mies, jolla oli useita lammaislaumoja. Hänet kuvataan ilkeäksi ja tyhmäksi mieheksi. Abigailia sen sijaan sanotaan kauniiksi ja viisaaksi, täydelliseksi miehensä vastakohdaksi. Hänen nimensä merkityskin on kiehtova. Nimen ensimmäinen osa ”Avi” (isäni) viittaa Jumalaan, niin kuin monet muut heprealaiset nimet. Jälkimmäinen osa ”Gail” voidaan tulkita usealla tavalla. Yksi mahdollisuus on, että se on johdettu heprean sanasta ”Gil” (ilo). Toinen vaihtoehto on, että se tulee sanasta ”Geula” (lunastus).

Säilyäkseen hengissä Daavidilla ja hänen miehillään täytyi olla perustarpeet: ruokaa ja vettä. He näkivät oivan tilaisuuden saada elintarvikkeita Naabalilta, ja he tekivät tälle tarjouksen aitoon ma-fiatyyliin. Kummisedän Don Corleonella oli tapana sanoa: *”Teen hänelle tarjouksen, josta hän ei voi*

kieltäytyä.” Daavid teki vastaavanlaisen tarjouksen: ”Olemme sinun ja paimentesi ”turvana” Karmelvuoren alueella ja varmistamme, ettei sinulle eikä laumoillesi tapahdu mitään pahaa. Tätä vastaan sinä varustat meidät ruualla ja muulla mitä tarvitsemme.” Daavid ei miehineen varsinaisesti pyytänyt vaan pikemminkin vaati tätä Naabalilta.

Naabal torjui tyyliä Daavidin tarjouksen, mihin Daavid puolestaan vastasi marssimalla Naabalia vastaan 400 miehen kanssa vakaana aikomuksenaan Naabalin rankaiseminen. Kun Abigail sai kuulla palvelijalta, mitä oli tekeillä, hän otti välittömästi suuren määrän ruokaa ja elintarpeita ja kiiruhti Daavidia vastaan.

Abigailin vaikuttava puhe on mahdollisesti yksi merkittävimpiä naisten pitämiä puheita Raamatussa. Häntä pidetään myös yhtenä judaismin seitsemästä naisprofeetasta. Vaikka emme varsinaisesti tiedä, oliko hänellä profetian lahja, häntä pidetään kuitenkin profeettana Daavidille esittämänsä vetoomuksen vuoksi. Hän sekä ennusti Daavidin kuningashuoneen tulevaisuuden ja sen kanssa Israelin koko tulevaisuuden että vaikutti niihin.

Puheessaan Abigail pyysi Daavidia säästämään hänen aviomiehensä ja väkensä. Hän ei yrittänyt puolustella miehensä tekoja, vaan totesi tämän olevan tyhmän ja tylyn. Hän pyysi, ettei Daavid vuodattaisi verta, tulevan kuninkuutensa tähden. Hänen tuli taistella Herran taistelu, ei omaansa. Abigailin mukaan Naabal oli vain Daavidin tiellä oleva kompastuskivi, jonka vuoksi ei kannattanut mustata nimeään. Abigail esti turhan verenvuodatuksen ja pelasti näin Daavidin pahimmalta vihamieheltään, Daavidilta itseltään.

Mekin olemme usein itse niitä suurimpia kiviä, joihin kompastumme, ja pahimpia vihamiehiämme, kun yritämme selvittää heikkouksinemme ja puutteinemme elämämme läpi. Daavid ymmärsi, että Abigail tuli Jumalan lähettämänä. Abigailin tarina on meille syvällisenä esimerkkinä. Kuinka usein olemmekaan kohdanneet tiellämme sattumalta jonkun, jonka yllättävästä kohtaamisesta on koitunut elämäämme siunausta ja hedelmää. Daavid suostui Abigailin vetoomukseen, otti vastaan hänen tuomansa lahjat, siunasi häntä ja kääntyi takaisin. Pian näiden tapahtumien jälkeen, samassa luvussa, Naabal kuoli sydänkohtaukseen. Kun Daavid sai tiedon tästä, hän kiitti jälleen Jumalaa siitä, että Hän oli säästänyt hänet verenvuodatukselta. Sitten hän otti Abigailin vaimokseen.

Palatkaamme nyt hetkeen, jossa Daavid seisoo nukkuvan Saulin vierellä ja kaikki on valmista vainon lopettamiseksi. Saulin surmaaminen ei olisi ollut sittenkään niin kamala teko. Jos Ein Gedin luolassa asia ei tullut selväksi, niin täällä Siifin erämaassa voi epäilemättä nähdä Jumalan puuttuvan asioiden kulkuun ja antavan Daavidille vielä yhden tilaisuuden välien selvittämiseksi Saulin kanssa.

Mutta Daavidilla oli niin syvä luottamus tulevaan siunaukseen, että hän päätti jättää vielä kerran tilaisuuden käyttämättä. Hän muistutti taas miehiään, että on kiellettyä koskea Jumalan voideltuun, häneen, jonka itse Herra on valinnut. Jos niin on Jumalan tahto, Saul kuolee sairauteen, korkeaan ikään tai taistelussa. Yhdessä hetkessä tehty valinta ei voi muuttaa Jumalan suunnitelmaa, joka on paljon suurempi kuin kaikki meidän valintamme ja hetkittäiset päätöksemme.

”Näin sanoo Herra Sebaot: Minä olen ottanut sinut laitumelta, lampaiden jäljestä, kansani Israelin ruhtinaaksi. Minä olen ollut sinun kanssasi kaikkialla, missä olet vaeltanut, ja olen hävittänyt tieltäsi kaikki vihollisesi. Minä teen nimesi suureksi, suurimpien nimien vertaiseksi maan päällä” (2 Samuel 7:8-9).

Sotilassanastossa taktinen siirto tarkoittaa siirtoa, joka tehdään lyhyen tähtäimen päämäärän saavuttamiseksi tai erityistehtävän suorittamiseksi. Sitä vastoin strategisen siirron kohdalla huomioon otettavia asioita on paljon enemmän. Daavid luopui tästä hienon taktisen siirron mahdollisuudesta tulevan strategisen hyödyn hyväksi. Hän tiesi, että hän olisi seuraava kuningas ja siksi hän toimi vahvistaakseen tätä asemaa, jotta hänen kuningaskuntansa pysyisi. Hän säästi Saulin kaksi kertaa ja kielsi miehiään koskemasta Jumalan voideltuun. Tämän vuoksi hänen kuningaskuntaansa pidetään yhtenä historian vahvimista, eikä vähiten koska Messias tuli Daavidin huoneesta.

Tavalliseen, reaaliajassa tapahtuvaan, selvään hyvän ja pahan välillä valitsemiseen verrattuna on paljon haasteellisempaa tehdä päätös kahden teon välillä, joista toinen hyödyttää meitä tällä hetkellä ja toinen tuo siunauksen joskus tulevaisuudessa. Nyky-yhteiskunta odottaa välittömiä tuloksia, ja jos kaikki ei tapahdu välittömästi, meillä on taipumus menettää kärsivällisyytemme.

Tarvitsemme kärsivällisyyttä nähdäksemme Jumalan siunaukset. Siunaus voi olla välitön, tai sen näkymiseen voi kulua pitkä aika. Joskus se voi kestää tuhansia vuosia. Mutta tässä maailmassa ei ole olemassa voimaa, joka voisi pysäyttää sen. Israel vaelsi erämaassa 40 vuotta ennen kuin pääsi Luvattuun Maahan. Jos 40 vuotta tuntuu pitkältä ajalta, viime vuosisadalla olemme saaneet todistaa, että Jumalan maailma elää ja on yhä vahva. Juutalainen kansa on elänyt 2000 vuotta maanpakolaisuudessa, kärsinyt Inkviisiiton, pogromit ja holokaustin, ollut kuolemaisillaan sukupuuttoon. Mutta näiden 2000 vuoden aikana juutalaiset rukoilivat uskollisesti Siioniin paluuta.

Monta kuukautta sitten Israelin pääministeri Benjamin Netanyahu vieraili Afrikassa. Sen lisäksi että hän on pääministeri, hänellä on monia muita virkoja, mm ulkoministerin salkku. Keski-Afrikassa sijaitseva Uganda oli yksi maista, joissa hän vieraili vahvistaakseen Israelin poliittisia ja taloudellisia siteitä. Ei ole yleisesti tunnettua, että viime vuosisadalla, kun nuori siionistiliike etsi paikkaa, johon rakentaa kansallinen koti juutalaisille, brittihallitus tarjoutui rakentamaan juutalaisvaltion Ugandaan, jota he hallitsivat. He tarjosivat 13.000 neliökilometrin suuruisen alueen vaihtoehtoiseksi juutalaisten kansalliseksi kodiksi Ugandassa, kaukana varsinaisesta Luvattusta Maasta. Tänä päivänä kuulostaa naurettavalta, mutta Theodore Herzl ja muut sionistijohtajat harkitsivat vakavasti tätä vaihtoehtoa väliaikaisena ratkaisuna, ja asiasta äänestettiin kuudennessa sionistikongressissa. Israelin maa (Palestiina) oli ollut jo satoja vuosia turkkilaisten ottomaanien hallinnassa. He pitivät Ugandaa välittömänä ja spontaanina ratkaisuna, mutta juutalaisen kansan enemmistö tyrmäsi ehdotuksen, ja se unohtui pian. Sionistijohtajat tiesivät, että Jumalan suunnitelma oli tuoda Israelin kansa takaisin Luvattuun Maahan. Siksi he suostuivat odottamaan. Tämä pätee, vaikka meille tarjottaisiin maa jostain muusta osasta maailmaa, esimerkiksi Sveitsistä. Monet israelilaiset sanovat seuraavat sanat muussa maassa asumisesta: ”Olisimmepa siellä, koska naapurit ovat paljon mukavampia”, vaikka se ei olisi-kaan Jumalan antama maa. Ja nykypäivän Sveitsissä juutalaiset rukoilevat Jerusalemiä, lupauksen kaupunkia, päin odottaen päivää, jolloin juutalaiset kaikista maailman kolkista palaavat Siioniin.

Kun Jeshua luovutettiin Sanhedrinille, kun Hänet ristiinnaulittiin ja kun Hän oli noussut kuolleista, kaikki oli osa Jumalan monimutkaista ja hämmäntävää suunnitelmaa. Vielä tänäkin päivänä Jeshuan uhrista vuotaa syntien anteeksianto koko maailmalle. Vaikka Jumalan korkeampaan suunnitelmaan kuului, että ylipappi ja vanhimmat tulivat vangitsemaan Jeshuan, Pietari veti esiin miekkansa ja sivalsi korvan Malkukselta, ylipapin palvelijalta (Johannes 18:10). Jeshua paransi ylipapin orjan ja sanoi opetuslapsilleen, että Hän olisi voinut pyytää taivaallista Isäänsä lähettämään legiooneittain enkeleitä suojelemaan Häntä. Mutta näin piti tapahtua, jotta profeettojen kirjoitukset kävisivät toteen. Meidän täytyy luottaa täydellisesti Jumalaan, että meidän kohtalomme toteutuu, että kaikki mitä on kirjoitettu, tulee täyttymään.

Daavid - lohduttaja

Elhanan ben-Avraham

Kuningas Daavid on monelle meistä suureksi lohdutukseksi. Hänestä sanottiin, että hän oli ”Jumalan mielen mukainen mies”, ja hänen nimensä merkitsee ”rakastettu”, niin kuin hän oli kallis Jumalan silmissä. Mutta kun tarkastelemme Daavidin elämää, näemme miehen, jolla oli suuria tunteita ja suuria heikkouksia. Hän oli niin kuin me: hän intoili Jumalan Kuningaskunnan puolesta, mutta oli yhtä kaikki vajavainen ihminen. Hän oli urhoollinen ja paheellinen soturi, kuninkaan joukkojen takaa-ajama lainsuojaton, mutta myös herkkä runoilija ja muusikko, jonka lauluja on laulettu kuluneiden 3000 vuoden ajan synagogissa ja kirkoissa tänä päivänä kautta koko maailman. Toiset rakastivat häntä ja toiset vihasivat häntä, niin kuin muutamia meistäkin. Silloin tällöin hänen himonsa veivät ylliotteen hänen arvostelukyvystään ja suuresta Jumalan lain tuntemuksestaan, mikä johti aviorikokseen ja jopa murhaan, joiden syntien seuraukset hän sai kantaa. Hänen elämänsä oli täynnä voittoja ja tappioita, perheongelmiakin, sillä hänen oma poikansa petti hänet ja kapinoi häntä vastaan. Toinen poika häpäisi sisarpuolensa, mikä johti veljesmurhaan. Siten Daavid joutui kokemaan kahden poikansa häpeällisen kuoleman tuottaman tuskan. Mutta mikään ei saanut Daavidia luopumaan Jumalasuhteestaan; hänen sydämensä pysyi herkkänä ja lempeänä karskista ulkokuoresta huolimatta. Sitä vastoin kuningas Saul, joka puolusteli rikkomuksiaan, syöstiin valtaistuimelta. Daavid vuodatti sydämensä syvyydet kirjoituksiinsa kaiken maailman nähtäväksi, kaikkien sukupolvien luettaviksi. Hän tunnusti avoimesti syntinsä ja itki Jumalan ja ihmisten edessä anteeksiäntoa anoen, vieläpä kansakunnan kuninkaana ollessaan. Ehkä tämä on osa hänen suuruuttaan ja syy siihen, että Jumala ei lakannut rakastamasta Daavidia, vaan antoi hänelle ja hänen jälkeläisilleen ikuisiksi ajoiksi lupauksia, myös lupauksen, että hänen suvustaan nousisi Messias Kuningas.

Daavid on esimerkkinä ja rohkaisuna kaikille meille, jotka kompastelemme välillä inhimillisten heikkouksiemme ja intohimojemme karikoissa. Hänen elämänsä lohduttaa meitä sillä tiedolla, että voimme saada syntimme anteeksi, kun tunnustamme ne nöyrästi ja rehellisesti Jumalan ja ihmisten edessä. Hänen antamansa esimerkki parempaan pyrkimisestä opettaa meille myös, että on parempi tuoda rikkomukset heti päivänvaloon ja anteeksiannettaviksi kuin salata ne ja lykätä kaukaiseen tulevaisuuteen, saadakseen vain nähdä ne julkisesti paljastetuiksi Jumalan tuomion valossa ja Hänen ajallaan.

Daavidin urhoolliset soturit:

Jooab, traaginen sankari

Yehuda Bahana

Aikojen alusta pitäen ihmiset ovat kertoneet tarinoita urhoollisista satureista ja heidän rohkeista teoistaan. Sodan tai hädän aikoina, silloin kun urhoollisuutta eniten tarvittiin, sankarit ilmestyivät: *”urhoollisia satureita, taisteluvälmiitä, sodan kokeneita miehiä, kilven ja keihään käyttäjiä, näöltään hurjia kuin leijonat ja ketteriä kuin gasellit vuorilla”* (1 Aikakirja 12:9). Niin Raamatussa kuin tämän päivän yhteiskunnassakin nousee yhä urhoollisia miehiä ja naisia, jotka vastaavat kutsuun, vaikka se olisikin vastoin heidän omaa tahtoaan.

Katselijat ovat kaikkina aikoina usein korottaneet ja ihannoineet sankarillisia tekoja ja rohkeuden osoituksia. On todellakin ainutlaatuinen kokemus saada kuulla jännittäviä tarinoita sotilaista, jotka

vaarantavat henkensä pelastaakseen muiden ihmisten hengen. Monet Hollywood-filmit on omistettu tälle sankari- ja supersankariteemalle, joka yhä kiehtoo ja koskettaa sisimpäämme.

Daavid oli Raamatun näkyvimpiä hahmoja; hän oli Israelin kuningas, ehkä suurin heistä kaikista. Hän oli ennakkokuva ja prototyyppi Messiaasta, jota kutsuttiin mm ”Daavidin Pojaksi”. Daavid oli karismaattinen mies, jota ympäröi suuri joukko urheita sotureita. Tässä artikkelissani en tahdo kuitenkaan keskittyä vain Daavidiin vaan häntä ympäröiviin miehiin. Tarkoitukseni on puhua näistä huomiota vaille jääneistä sankareista, jotka tukivat Daavidia, ja katsoa joitain heidän tärkeitä tekojaan. Tämä ei johdu siitä, että en pitäisi Daavidia sankarina ja urheana soturina. Päinvastoin, Raamatusta löytyy tukuttain Daavidin urheuden mainitsevia kertomuksia. Tiedämme, että Daavid tappoi leijonan ja karhun. Näiden villieläinten lisäksi Daavid hyökkäsi menestyksekkäästi filistealaisjätti Goljatin kimpuun ja voitti omin käsin sodan Israelin suurinta vihollista vastaan. Daavidin tekemiksi lasketaan monta sankarillista tekoa, ja häntä pidetään yhtenä Raamatun taitavimpana sotilasstrategina. Tämä Daavidista, nyt tahdon keskittyä Daavidin ympärillä olleisiin sankareihin, koska nuo rohkeat ja uskolliset miehet olivat todellinen syy hänen menestykseensä.

Daavidin urheat soturit olivat jo osoittaneet kykynsä, urheutensa ja uskollisuutensa hänelle paljon ennen kuin Daavidista tuli kuningas. He olivat Daavidin kanssa pakomatalla, taistelivat rinta rinnan ja nukkuivat vieretysten kovalla, kivisellä maalla. Kun Daavid kruunattiin kuninkaaksi, noista miehistä tuli hänen sotajoukkonsa ensimmäisiä päälliköitä. Nämä sotasankarit olivat itse asiassa hänen henkilökohtainen kommando-joukkonsa, rohkeita ja pelottomia miehiä, jotka tunnettiin ”niinä kolmenakymmenenä”. Heihin kuului heettiläinen Uuria, josta tuli surullisen kuuluisa vaimonsa Batseban vuoksi, Benaja, Joojadan poika, josta tuli myöhemmin Salomon henkivartioston päällikkö, ja Abisai, Serujan poika, joka hiipi Daavidin rinnalla Saulin leiriin ja joka olisi surmannut kuningas Saulin ilman Daavidia.

Yksi Raamatun kuuluisimmista operaatioista tunnettiin nimellä ”Vettä kuningas Daavidille”. Tämä kertomus löytyy 2 Samuel 23:sta, samoin kuin likimääräinen luettelo Daavidin sankareista.

”Kerran kolme niistä kolmestakymmenestä päälliköstä tuli elonleikkuun aikaan Daavidin luo Adulamin luolalle. Filistealaisten joukko oli leiriytyneenä Refaiminlaaksossa. Daavid oli silloin vuorilinnassa, ja filistealaisten vartiosto oli Beetlehemissä. Daavid halusi vettä, ja hän sanoi: ”Toisipa joku minulle vettä Beetlehemin portilla olevasta kaivosta!” Silloin nuo kolme sankaria tunkeutuivat filistealaisten leiriin, ammensivat vettä Beetlehemin portilla olevasta kaivosta ja toivat sen Daavidille. Hän ei kuitenkaan tahtonut juoda sitä vaan vuodatti sen juomauhriksi Herralle. Hän sanoi: ”Herra varjelkoon minua tekemästä niin. Onhan se niiden miesten veri, jotka menivät sinne oman henkensä uhalla. ”Eikä hän tahtonut juoda sitä. Tämän tekivät nuo kolme sankaria” (2 Samuel 23:13-17).

Tässä kertomuksessa pelottomat soturit onnistuivat vaikeassa tehtävässään, veden noutamisessa Daavidille Beetlehemin kaivosta. Miten he tekivät sen? Teksti ei sitä varsinaisesti kerro. Oletan, että tämä uskalias teko tehtiin keskellä yötä. Kuvittelen miesten olleen taitavia tarkkailijoita, ja Daavidin va-lioryhmä toimitti pois pelistä vähin äänin vartijat ja ammensi sitten vettä kaivosta.

On myös mahdollista, että Daavidin soturiryhmä oli yksi ensimmäisiä salaisia armeijan yksiköitä sodankäynnin historiassa. Ehkä he ottivat vangiksi kolme kookasta filistealaissoturia, ottivat heidän asepuksunsa ja pukeutuivat niihin voidakseen suorittaa tehtävänsä onnistuneesti. Nuo pelottomat miehet ottivat valtavan riskin mennessään vihollislinjojen taakse. Kun Daavid tajusi, miten suureen vaaraan nuo miehet olivat antautuneet, hän kauhistui ja tyrmistyi. Hän ei ollut mielestään sellaisen uhrin arvoinen ja päätti olla juomatta noudettua vettä. Vain kaikkein suurin, Maailmankaikkeuden Herra, on sellaisen uhrin arvoinen. Niinpä Daavid vuodatti veden Jumalan eteen.

Joskus sankareilla on surullinen kohtalo, niin kuin Jooabilla, Serujan pojalla, Daavidin ylipäälliköllä. Jooab on yksi suosikkini Raamatun sankarien joukossa, koska hän oli yksinkertainen mies, jolta puuttui tyystin poliittisen juonittelun taito. Hän oli uskollinen, rehellinen ja äärimmäisen lojaali Daavidille niin hyvinä päivinä kuin hädän aikoina. Toinen minuun vetoava ominaisuus on se, että Jooab ei pelännyt liata käsiään ja tehdä, mitä piti tehdä. Tämä on aivan toista kuin mitä monet muut päälliköt tekevät poliittisesta varovaisuudesta; he lähettävät muut tekemään puolestaan likaisen työn. Jooab on surullinen hahmo, koska hän ei kuollut taistelun melskeessä vihollistensa kädestä, vaan hänet surmasi soturitoveri. Itse asiassa kuningas Daavid suunnitteli Jooabin, parhaan ja uskollisimman upseerinsa, surmaamisen. Miksi hän teki noin julman teon? Daavid itse antaa meille virallisen syyn sanoessaan:

”Sinä tiedät myös, mitä Jooab, Serujan poika, on tehnyt minulle, ja mitä hän teki kahdelle Israelin sotapäällikölle, Abnerille, Neerin pojalle, ja Amasalle, Jeterin pojalle. Hän murhasi heidät vuodattaen rauhan aikana verta niin kuin sodassa ja tahrasi verellä vyönsä, joka hänellä oli vyötäisillään, ja kenkäänsä, jotka hänellä oli jalassaan. Tee nyt viisautesi mukaan, äläkä anna hänen mennä harmaapäisenä rauhassa alas tuonelaan” (1 Kun 2:5,6).

Syyssä, jonka Daavid antoi puhdistukseensa maineensa, ei ole mitään järkeä! Vaikka onkin totta, että Jooab surmasi sekä Abnerin että Amasan, hän teki niin uskollisuudesta Daavidia kohtaan. Daavidille oli hyödyksi molempien kuolema.

Sallikaa minun ensin selittää, kuka Abner, Neerin poika, oli. Abner oli kuningas Saulin sukulainen ja hänen armeijansa ylipäällikkö. Kun Saul sai surmansa sodassa filistealaisia vastaan Gilboan vuorella, Abner jatkoi taistelua Daavidin huonetta vastaan. Hän julisti kuninkaaksi Saulin pojan, Isbosetin, ja veti Israelin kansan sisällissotaan. Tappion jälkeen Abner vaihtoi puolia, mutta Jooab suhtautui epäluuloisesti moiseen mielenmuutokseen. Hän epäili, että Abnerin todellisena tarkoituksena oli vakoilla Daavidia ja etsiä sopivaa tilaisuutta iskeäkseen uudelleen. Muun muassa näistä syistä Jooab päätti surmata Abnerin.

Jos Daavid olisi tosiaankin halunnut kostaa Abnerin kuoleman, miksi hän päätti odottaa 40 vuotta tehdäkseen niin ja miksi hän antoi Jooabin johtaa sotaväkeään koko tämän ajan? Katsokaamme Amasan elämää ennen kuin yritämme vastata tähän hämmentävään kysymykseen.

Kun Absalom nousi kapinaan isäänsä Daavidia vastaan, hän nimitti Amasan sotaväensä päälliköksi Jooabin sijasta, joka pysyi uskollisena Daavidille. Absalomin vallananastuspyrkimykset kariutuivat ja Amasan armeija kukistui. Mutta taistelussa Jooab surmasi Absalomin rikkoen näin Daavidin nimenomaista käskyä säästää Absalomin henki. Kapinasta huolimatta Daavid siirsi sotaväen päällikkyyden Jooabilta Amasalle, yrittäen näin palauttaa rauhan maahan. Kohta tämän jälkeen puhkesi toinen kapina, jota johti Seeba, Bikrin poika. Kun Daavid käski Amasaa kutsumaan koolle Juudean sotaväen, hän viivytti ehdoin tahdoin etenemistä. Sitten hän käski Abisaita ottamaan päällikkyyden ja kukistamaan kapinan. Kaikkien näiden tapahtumien jälkeen Amasa liittyi Jooabin ja Abisain joukkoihin Gibonissa. Jooab näki siinä sopivan tilaisuuden Amasan hoitelemiseksi pois kuvioista, ja hän tappoi hänet.

En voi uskoa, että Abnerin ja Amasan surmaamisessa olisi kylliksi syytä Jooabin surmalle. Todennäköisempää on, että Daavid kantoi kaunaa Jooabille poikansa Absalomin surmaamisen tähden. Siitäkin huolimatta että kului monia vuosia, ennen kuin Daavid vihdoinkin käski Salomonin surmaamaan Jooabin.

Siirtykäämme Daavidin viimeisiin vuosiin ja yrittäkäämme löytää todellisen syy tähän näennäisen kovaan käskyyn. Tiedämme, että kun Daavid ikääntyi, hänen kahden poikansa, Adonian ja Salomon,

välillä syntyi valtataistelu. Molemmilla prinsseillä oli voimakkaita tukijoita Jerusalemin hovissa. Adoniaa kannattivat Jooab ja pappi Abiatar, kaksi Daavidin uskollisinta alamaista. Abiatar oli ainoa eloonjäänyt Saulin toimittamasta pappien joukkomurhasta. Sekä Jooab että Abiatar olivat todistaneet ehdottoman uskollisuutensa Daavidin suvulle, ja tämä uskollisuus sisälsi oman uran, sosiaalisen aseman ja jopa oman hengen vaarantamisen.

Salomoa tukivat Benaja, Joojadan poika, hänen äitinsä Batsaba ja profeetta Naatan. Seuraava katkelma kertoo enemmän Salomon tukijoista:

”Silloin Naatan sanoi Batsaballe, Salomon äidille: ”Etkö ole kuullut, että Adonia, Haggitin poika, on tehnyt itsensä kuninkaaksi eikä heramme Daavid tiedä sitä? Salli minun antaa sinulle neuvo, jotta pelastaisit henkesi ja poikasi Salomon hengen. Mene nyt heti kuningas Daavidin luo ja sano hänelle: ’Herrani kuningas, etkö sinä itse ole vannonut palvelijattarellesi näin: sinun pojastasi Salomosta tulee kuningas minun jälkeeni, ja hän saa istua minun valtaistuimellani? Miksi siis Adonia on ryhtynyt kuninkaaksi?’ Ja kun sinä vielä puhut siellä kuninkaan kanssa, minä tulen sinun jälkeesi sisään ja vahvistan sen, mitä sanot” (1 Kun 1:14,15).

Mitä edellisistä jakeista tarkalleen ottaen kävi ilmi? Olimmeko todistamassa jonkinlaisen kummallisen poliittisen sopimuksen tekoa palatsissa vai oliko todella Daavidin tarkoitus, että Salomosta tulisi kuningas hänen jälkeensä? Ikävä kyllä meillä ei ole vielääkään vastausta tähän pulmalliseen kysymykseen.

Huolimatta siitä, että Jooab oli tukenut Adoniaa, Salomo olisi voinut sääliä Jooabia ja muistaa hänen monien vuosien uskollisen palvelunsa. Miksi Jooabin täytyi kuolla? Oliko se mahdollisesti ainoa keino hänen hiljentämisekseen? Yksi varteenotettava arvailu on, että Jooabilla olisi ollut yhä hallussaan kaikkein raskauttavain asiakirja Batsabasta ja hänen lapsistaan. Tämä asiakirja oli se kirje, jonka kuningas Daavid lähetti Jooabille, ja jossa hän kehotti Jooabia varmistamaan, että heetiläinen Uuria, Batsaban aviomies, kuolisi taistelussa.

”Seuraavana aamuna Daavid kirjoitti kirjeen Jooabille ja lähetti sen Uurian mukana. Hän kirjoitti kirjeeseen näin: ”Sijoittakaa Uuria eturintamaan, kiivaimpaan taisteluun, ja vetäytykää hänen luotaan, että hänet lyötäisiin kuoliaaksi”” (2 Samuel 11:14,15).

Se että Daavid saattoi kirjoittaa noin tarkan määräyksen sisältävän, pöyristyttävän kirjeen, osoittaa, miten täydellisesti hän luotti Jooabiin. Mutta jos tämä kirje olisi tullut julkisuuteen ja yleiseen tietoon, se olisi epäilemättä tuhonnut Salomon mahdollisuuden nousta kuninkaaksi.

Jooab kuoli ja haudattiin kotiinsa erämaahan. Tämä kertoo meille paljon miehestä. Hän ei viettänyt vapaa-aikaansa palatsissa eikä solminut poliittisia liittoutumia eikä hyödyllisiä yhteyksiä. Hän oli yksinkertainen mies, uskollinen itselleen ja kuninkaalle. Juuri se tekee Jooabista traagisen sankarin kuningas Daavidin tarinassa.

Kärsivä Daavidin Poika

Rabbi Elliot Klayman, J.D.

Heprealaisessa Raamatussa on riittävästi todisteita, joiden perusteella voi päätellä, että juutalainen Messias, Voideltu Lunastaja, kärsisi oman kansansa käsissä ja sovittaisi heidän syntinsä. Selvimmät tätä kärsimystä kuvaavat kirjoitukset löytyvät Jesajan luvuista 52 ja 53, joissa sanotaan, että Hän

olisi ”lyöty” ja ”runneltu”. Rabbiininen kirjallisuus käsittelee tätä kärsivän messiaan teemaa ja kuvaa tätä Valittua ”oppineeksi spitaaliseksi”, joka odottelee Rooman porteilla valmiina käymään esiin ja täyttämään lunastavan kutsumuksensa (1).

Heprealaisesta Raamatusta löytyy myös toinen teema, joka kuvaa Messiaan kuninkaana (Hesekiel 37:22), joka tulee tuomitsemaan kansat ja hallitsemaan maanpäällistä kuningaskuntaa. Profeetta Naatan ymmärsi, että Daavidin kuningaskunta olisi pysyvä kuningaskunta ja että Daavidin suvun jälkeläiset istuisivat kuninkaina Jerusalemissa ja että yksi heistä olisi todellakin Messias. Rabbiininen kirjallisuus tunnistaa myöskin tämän Yhden daavidilaiseksi Messiaaksi, ja sitä vahvistavia katkelmia löytyy runsaasti (2). Itse asiassa Uudesta Testamentista (Brit Hadasha) käy ilmi, että enkelit, fariseukset ja juutalaiset kansanjoukot tiesivät, että Messias olisi Daavidin Poika ja että Hän vapauttaisi juutalaisen kansan Rooman vallasta ja perustaisi vanhurskaan hallinnon(3).

Ei ole yllättävää, että viisaat ja tempelin hävityksen jälkeen eläneet rabbit näkivät kaksi eri messiaasta: Messias ben Yosef, Joosefin poika, ja Messias ben David, Daavidin poika. Tämä johtuu Tanakhissa (heprealaisessa Raamatussa) olevasta kahdesta erillisestä teemasta. Siellä mainitaan sekä kärsivä Messias että kuninkaallinen Messias. Mutta se ei olisi ollut yllättävää, kun paneudutaan tutkimaan huolellisesti näitä kahta messiaanista roolia, jotka kautta koko heprealaisen Raamatun osoitetaan tälle Voidellulle. Viisaat ja rabbit tulivat siihen tulokseen, että oli yksi Messias, jolla oli sekä Kärsivän Palvelijan että Voittoisan Kuninkaan ominaisuudet. Sen lisäksi että Daavid oli kuningas, joka laajensi valtakuntaansa ja hallitsi sitä vahvalla kädellä, hän oli kärsivän palvelijan esikuva. Hänen persoonallisuuteensa sopivat sekä kärsivän palvelijan että voimakkaan kuninkaan piirteet. Kuningas Daavid oli Jumalan palvelija, ja hän koki elinaikanaan myös kärsimyksen kuilut. Tämä vastaa hyvin Messias Jeshuan kärsimyspolkua.

Kaikki ennen 1600-lukua eläneet rabbit olivat yhtä mieltä siitä, että Jesaja 53 viittasi Messiaaseen (4). Luku 52 sukeltaa tähän teemaan jakeessa 13, joka julistaa kuin jäljellä olevan jakson esipuheena: ”Katso, minun palvelijani menestyy” [toimii viisaasti, engl.]. Seuraavissa jakeissa kuvataan häntä, joka tunsu kärsimyksen syvällä sielussaan (nefesh) Herran kädessä. Tämä Jesajan luvun jakso on yksi niistä neljästä palvelijalauluista, joista kukin näyttää yhden puolen Messiaan palvelustyöstä.

Huomattakoon, että Heprealaisessa Raamatussa Daavidiin viitataan peräti kuusitoista kertaa ”Minun palvelijani”, ja monta muuta kertaa palvelijaan liittyvissä yhteyksissä. Daavid oli todella Jumalan palvelija, ja vaikka hän oli kaikkea muuta kuin täydellinen, hän kärsi paljon palvelijana. Epäilemättä hän oppi palvelemaan ensin paimenpoikana. Se tehtävä vaatii jatkuvaa valppaana olemista, ettei lauma joudu hajalle (6). Tämä paimenominaisuus nostetaan valokiilaan Heprealaisessa Raamatussa daavidilaiseen Messiaaseen viitattaessa: *”Minä herätän heille yhden paimenen ja hän, palvelijani Daavid, kaitsee heitä. Hänestä tulee heidän paimenensa”* [...Minun palvelijani Daavid – Hän kaitsee heitä. Hän ruokkii heitä Itse ja on heidän paimenensa, engl.].

Daavid sai kärsiä paljon vihollistensa tähden, joista yksi lähimpiä oli Saul. Saul oli sairas mies, joka sai valtavia raivokohtauksia, ja lisäksi paha henki tuli häneen aika ajoin. Daavidin onnistui joskus rauhoittaa Saul taitavalla harpun soitollaan, mutta Saul kadehti järjettömästi Daavidin kansansuosiota. Siksi Daavid joutui pakenemaan Saulia ja piileskelemään luolissa, metsissä, kaupungeissa, vuoriseutujen erämaassa ja Kuolleen Meren ympäristössä yrittäessään välttää Saulin murhanhimoiset suunnitelmat ja armottoman takaa-ajon hänen tappamiseksi. Tämä vaino ei johtunut Daavidin synnistä eikä virheestä, oikeastaan se johtui hänen rehellisyydestään. Daavid kärsi kosta hautomatta, hän ”käänsi toisen posken” ja vuodatti tunteensa vain Jumalalle. Hän oli surun ja murheen tuttava, ja hänen olemukseensa oli Saulin kanssa käyty loputon taistelu ja jatkuva pelko henkensä puolesta jät-

tänyt kuluttavat jälkensä. Juuri nämä tunteet on tallennettu muutamiin hänen sanoittamiinsa psalmeihin, jotka ovat liikuttavimpia raamatullisia lauluja, ja joissa hänen tuntemansa tuskan ja kärsimyksen voimakkuuden voi aistia hänen huudoissaan Jumalan puoleen (8).

Daavid tunsikin myös syvää rakkautta Saulin poikaa, Joonatania kohtaan, ja hän suri syvästi kuullessaan Joonatanin kuolleen taistelutantereella. Hän teki Joonatanin muistolle laulun, jossa hän ilmaisi rakkautensa ja surunsa.

Tuskin on olemassa suurempaa tuskaa kuin oman lapsen kuoleman aiheuttama tuska. Tuon tuskan Daavid koki, kun hänen vastasyntynyt lapsensa kuoli. Tämä oli rangaistus huorinteon synnistä Batsaban kanssa ja siitä, miten hän kohteli Batsaban aviomiestä, Uuriaa, jonka hän lähetti kuolemaan taistelussa (9). Hänen ainoa lohtunsa oli, että hän eräänä päivänä pääsisi lapsensa luo. Siitä huolimatta Daavid suri katkerasti. Hän purki tuota tuskaa joissain kirjoittamissaan psalmeissa.

Daavid menetti myös kapinallisen poikansa Absalom, joka sai surmansa taistelussa, kun hän jäi hiuksistaan kiinni tammeen ja muuli, jolla hän ratsasti, jatkoi matkaansa jättäen hänet roikkumaan avuttomana. Siinä hänen sydämensä läpi ammuttiin kolme nuolta ja lopuksi iskettiin tappava isku. Kun Daavid sai tiedon poikansa kuolemasta, hän huudahti: *”Poikani Absalom! Voi minun poikani, minun poikani Absalom! Kumpu minä olisin kuollut sinun sijastasi! Absalom, poikani, poikani!”* (2 Samuel 19:1) Daavidin suru oli sydäntä särkevää eikä hän ollut lohdutettavissa.

Jesaja 53 yleistää Messiaan kärsimykset, sitävastoin psalmi 22 kuvaa niitä tarkemmin ja henkilökohtaisemmin. Tämä kuningas Daavidin kirjoittama psalmi kumpuaa ilmeisesti hänen kokemansa kärsimyksen syvyyksistä. Vaikka psalmi viittaa profetallisesti Messias Jeshuaan, joka kärsi kuoleman ristiinnaulittuna, kokemus suodattuu kuitenkin Daavidin kautta, joka vajosi pimeyden kuiluihin ja nousi sieltä tulkitsemaan tunteensa psalmiksi. Voimme kuulla Daavidin äänessä kivuntäyttämät huudot, tuskan ja kärsimyksen, kun hän huusi:

”Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut? Olet kaukana, et pelasta minua, olet kaukana, kun huudan apua. Jumalani, minä huudan päivin...enkä voi olla hiljaa...Mutta minä olen mato enkä ihminen, ihmisten herjaama ja kansan halveksima...Olen kuin maahan vuodatettu vesi. Kaikki minun luuni ovat irti toisistaan. Sydämeni on kuin vahaa, se on sulanut sisimmässäni. Minun voimani on kuivettunut kuin saviastian siru” (Psalmi 22, osia)

Tätä psalmia lainataan ehkä eniten, silloin kun puhutaan Daavidin koettelemuksista ja profetallisesta viittauksesta Jeshuan ristiinnaulitsemiseen. Mutta Daavidin kärsimysten kuvaus ja profetallinen kuvaus Messiaasta löytyvät lähes kaikista Daavidin kirjoittamista psalmeista ja ne pitäisi lukea kokonaisuutena, jotta hänen tuskansa ankaruuden voisi käsittää. Juuri Daavid on lauluissaan ja psalmeissaan tavoittanut parhaiten tuskan, joka puhuu Jeshuan kärsimyksistä, ja hän pystyi siihen ammentamalla omista kokemuksistaan. Katsokaamme esimerkiksi psalmia 38, jossa hän huudahtaa:

*”Lihassani ei ole tervettä paikkaa...
Eikä luissani rauhaa...
Haavani haisevat ja märkivät...
Lanteeni ovat täynnä polttoa...
Olen voimaton ja täysin runneltu...
Minä huudan sydämeni tuskassa...
Ja tuskani on aina edessäni.”*

Tarkoitus ei ole vähätellä Joosefin kärsimystä, kun hänet heitettiin kaivoon, josta hän päätyi Egyptiin ja vankilaan, ollen erossa vanhemmistaan ja veljistään useita vuosikymmeniä. Raamatussa on muitakin, jotka ovat kokeneet kärsimyksen syvyydet. Jobia pidetään kärsimyksen malliesimerkkinä. Hän menetti kotinsa, vaimonsa, lapsensa ja hän koki kauheaa fyysistä kipua, ja psykologista ja hengellistä kidutusta, kun hänen ystävänsä syyttelivät häntä kilvan. Hän olisi ihan hyvin voinut olla Messias ben Iyov, Jobin poika. Mutta Raamattu tähdentää, että Messias oli tuleva Juudasta ja Daavidin huoneesta. Heparalaisesta Raamatusta ei löydy nimenomaista tukea kahden messiaan olemassaololle. Sen sijaan on vain viittauksia hänen moniin puoliinsa; tämä on sovellettavissa vain yhteen Messiaaseen. Vastaavasti Kirjoitukset paljastavat Jumalasta useita nimiä, joista kukin viittaa eri ominaisuuteen. Ja silti ne ovat vain Yhden Jumalan moninaisia ominaisuuksia.

Raamatun kaksi valtajuontaa, jotka kuvaavat Messiaan ”kärsiväksi” ja ”voittoisaksi”, voidaan sisällyttää kuningas Daavidin henkilöön, joka hallitsi ja kärsi. Vaikka Joosef on kärsivän pelastajan varjo eli tyyppi, esikuva, Messias ei ollut tuleva hänen jälkeläisistään. Hän oli tuleva Daavidista Salomon kautta. Täten Daavid on täydellisin prototyyppi Messiaasta, joka tulisi kaksi kertaa; ensin hänenä, joka kärsi kansansa pelastumiseksi, ja toisen kerran hänenä, joka tuomitsisi kansakunnat ja vahvistaisi kuninkaallisen hallintonsa. Vaikka kuningas Daavidia ja jumalallista alkuperää olevaa Messiasta ei voi verrata toisiinsa, Daavid kuitenkin heijastaa niin kärsimyksissään kuin kuninkuudessaan suurempaa Daavidia, joka oli tuleva niissä molemmissa.

Viitteet:

- 1) bT.Sanhedrin 98 a&b
- 2) katso esim. Ben Sira, i Macc & Psalms of Solomon 17
- 3) Tämä daavidilainen Messias, yhden perinteisen ymmärryksen mukaan, kukistaisi Armiluksen (Rooman) ja herättäisi henkiin Messias ben Yosefin. Raphael Patai, The Messiah texts (New Yor:Avon, 1979), 166: bT Sanhedrin 98a tekee kaksi Messiaasta ja selittää, että jos kansa on arvollinen, he saavat Messias ben Davidin, mutta jos he eivät ole arvollisia, he saavat Messias ben Yosefin.
- 4) Moshe Alshekh, 1500-luvun Rabbi. Targum Jonathan, 300-luvun teos, esittää Jesaja 52:13:n ”Katso, palvelijani Messias”.
- 5) 2Samuel 3:18; I Kun 11:13,34,36,38; 2 Kun 19:39,20:6; 1 Aikak 17:4; Ps 89:3,20; Jes 37:35; Jer 33:21-22; Jer 33:26.
- 6) Jeshua korostaa Hyvän paimenen palvelijan ominaisuuksia Joh 1=1-16:ssa.
- 7) Katso Jesaja 34, jossa hyvää paimenta, joka palvelee hyvin, verrataan pahaan paimeneen, joka ei palvele hyvin.
- 8) Katso Psalmit 38, 64 ja 69.
- 9) Jotkut rabbit ovat kautta aikojen koettaneet lieventää tätä vastuuta, esittämällä, että Batseba ei ollut oikeasti naimisissa, koska aikaisemmin oli tapana, että miehet antoivat ennen sotaan lähtöään erokirjan siltä varalta, että he eivät palaisikaan sodasta. Ja jotkut midrashit osoittavat, että Uuria oli petollinen ja ansaitsi sen mitä sai. Mutta nämä rabbien yritykset palauttaa Daavidin maine, eivät ole pysyneet oikeuttamaan Daavidin syntisiä tekoja.

Siionin vuoren rouva

Pauline Rosen tarina

Boaz Michael

Tämän Opetuksia Siionista numeron ilmestyminen osuu samaan aikaan Shavuotin pyhän juhlan ja Jerusalemin yhdistymisen juhlan kanssa. Molempia tapahtumia yhdistää Siionin vuori, sillä se on

Daavidin haudan nykyinen sijaintipaikka ja Shavuot on hänen kuolemansa muistopäivä. Tänä juhlapäivänä monet ihmiset tulevat Daavidin haudalle rukoilemaan psalmeja ja kunnioittamaan hänen muistoaan. Siionin vuori oli myös kriittinen risteyskohta Kuuden Päivän sodan aikana vuonna 1967; sodan, jonka päätteeksi Jerusalem palasi takaisin juutalaisten käsiin ja kaupunki yhdistyi.

Messiaaninen juutalainen pioneeri, Pauline Rose, oli avainhahmo Siionin vuorella ja hänellä oli ensikäden tiedot sodasta. Mutta hän näki paljon enemmän kuin vain fyysisiä taisteluja, hän näki Siionin vuoren profeetan silmin; hän näki merkityksen, joka sillä on kokonaan ennalleen asetetussa messiaanisessa kuningaskunnassa. Tässä numerossa tahdomme kunnioittaa hänen työtään kertomalla hänen tarinansa ja näkynsä Siionin vuoresta.

Pauline Rosea (1898-1973) kutsuttiin ”Siionin vuoren rouvaksi”. Häntä voisi pitää myös 1900-luvun messiaanisen juutalaisuuden arvoltaan ensimmäisenä naisena. Hänet tunteneet ihmiset puhuvat hänestä naisena, jolla oli ryhtiä, sivistystä, hienostuneisuutta ja luontaista charmikkuutta. BBC:n radiohaastattelussa vuonna 1969 Evie Garratt kuvaili häntä näin: ”seesteisen kaunis nainen, jonka kasvoilla on tuskin ainuttakaan juonnetta ja jonka hopeiset hiukset on koottu kruunuksi päällelle.” Hänen haudallaan oleva hautakirjoitus ylistää häntä sanoilla ”Eishet Chayil”:sta (sankarinainen): ”Paljon on naisia, töissään erinomaisia, mutta yli niiden kaikkien kohoat sinä” (Sananl.31:29). Tarina hänen liittymisestään messiaaniseen juutalaisuuteen ja moderniin Israelin valtioon takaa hänelle arvoaseman messiaanis-juutalaisessa liikkeessä.

Pauline paljastaa hyvin vähän omasta elämästään ajalta ennen hänen liittymistään messiaaniseen juutalaisuuteen ja työtään Israelissa. Hän syntyi juutalaiseen perheeseen Johannesburgissa, Etelä-Afrikassa, syyskuun toisena 1898. Hänen hautakivistään näemme hänen isänsä nimen, Rabbi Shaul Robinson, ja hänen juutalaisen etunimensä, Pesyah. Hänellä oli nuoruusvuosinaan monenlaisia harrastuksia pianonsoitosta ja vesivärimaalauksesta ammattimaiseen pukuompeluun. Jossain vaiheessa hän kohtasi Albert Rosen, jonka kanssa hän meni naimisiin.

Albert (Ariel) Rose (1883-1977) syntyi 30. elokuuta 1883 Meyer ja Golda Roselle, Liettuassa, Shavliissa. Rosen perhe muutti Etelä-Afrikkaan vuonna 1890 ja asettui asumaan Oudtshoorniin, Kapmaahan, maailman strutsipääkaupunkiin. Albertista ja hänen vanhemmasta veljestään Maxista tuli strutsifarmareita, ja he hankkivat omaisuutensa strutsinsulkateollisuudessa aikana, jolloin strutsinsulat olivat suurinta muotia. Albert ja Max kuuluivat maan menestyvimpiin sulantuottajiin ja heitä kutsuttiin Etelä-Afrikan strutsinsulkakuninkaiksi (1). Ensimmäisen Maailmansodan syttymisen myötä vuonna 1914 strutsin sulkien kysyntä laantui, eikä niitä enää sen jälkeen pidetty muodikkaina. Sulkamarkkinoiden romahdettua Rosen perheen omaisuus alkoi huveta.

Pauline ja Albert avioituivat joskus strutsinsulkavuosien aikana. Albert oli Paulinea 15 vuotta vanhempi. He saivat pojan, mutta poika kuoli jo nuorena. Tuon menetyksen aiheuttama järkytys ajoi Paulinen etsimään elämän tarkoitusta. Hän tutki päiväkaudet erilaisia filosofioita ja oppeja, mutta mikään niistä ei tyydyttänyt häntä. Hän kirjoitti: ”Monen vuoden ajan kyseenalaistin Jumalan olemassaolon ja oman elämäni tarkoituksen, tai ylipäätään elämän tarkoituksen maan päällä. Mitä merkitystä sillä oli? ... Kahlasin läpi Idän ja Lännen uskonnolliset opetukset... ulotin etsintäni uusiin ja vanhoihin filosofioihin.”

Paulinen totuuden etsintä johti hänet lopulta varmuuteen Jumalan olemassaolosta. Hän sanoi: ” Jos kerran on olemassa johdattava voima ja laki, joka hallitsee pienintäkin kukkasta maan päällä, täytyy minuakin varten olla johdattava voima.” Hän alkoi etsiä tuota johdattavaa voimaa.

Vuonna 1931 Albert ja Pauline jättivät strutsibisneksen ja Etelä-Afrikan. Albertin veli Max päätti jäädä Oudtshoorniin. Hän piti edelleen strutseja taantumasta huolimatta ja toivoi markkinoiden taas elpyvän (2).

Albert sai työtä Lontoosta, ja hänestä tuli menestyvä rakentaja ja grynderi. Hän oli osaltaan vaikuttamassa lähes kaikkien Lontoon NW2/NW10 -alueen talojen rakentamiseen 1930-luvulla (3). Paulinesta tuli erään suuren pariisilaisen muotitalon vaatesuunnittelija. Koko tämän ajan Paulinen totuuden etsintä jatkui. Hän löysi hieman lohtua, rauhaa ja vapautta taiteellisen ilmaisun parissa. Hän osoitti uskonsa Jumalaan maalaustaiteen kautta ”koettaen tuottaa kauneutta, joka syntyy täydellisestä viivan, muodon ja värin harmoniasta tuon salaperäisen voiman yhdistämänä.”

Mutta lopulta esteettinen ilmaisu ei riittänyt, ja Pauline jatkoi totuuden etsintäänsä. Hän liittyi teosofiseen uskonnolliseen yhteisöön, joka arvosti yhteiselämää, kaiken jakamista kaikkien kesken, ja keskittyi kehittämään henkilökohtaista hengellisyyttä, joka ilmeni veljellisenä rakkautena. Ryhmä opiskeli ja hyväksyi kaikki uskonnot, ja he kokoontuivat päivittäin lukemaan syvällisiä uskonnollisia tekstejä eri puolilta maailmaa. Tällä tavalla Pauline tutustui paremmin Raamattuun. Hän alkoi löytää Raamatusta jotain sellaista ilmoitusta, jota hän oli etsinyt. Vanhasta Testamentista hän löysi perustan uskolle Jumalaan ja ymmärsi oman juutalaisen kansansa tehtävän, mutta hän ei etsinyt totuutta Uudesta Testamentista. ”Minulle oli sanottu, että juutalaisen elämän valo oli Vanhan Testamentin sivuilla. Uusi Testamentti ei ollut Jumalan Sanaa juutalaisille. Se oli pakanauskontoa.”

Näennäisen idyllisellä uskonnollisen suvaitsevaisuuden ja filosofisen mietiskelyn maailmalla, johon hän oli astunut, oli kuitenkin pimeä okkultinen puolensa. Pauline joutui kokemaan siellä jonkinlaista spiritismiä, ja tapaus tuntui pelästyttäneen ja hämmentäneen häntä. Hän kertoi: ”Minut huijattiin mukaan ensimmäiseen kokemukseeni, jossa jouduin todella yhteyteen hengellisten voimien kanssa, sekä hyvien että pahojen, jotka piileksivät mitä ylevimpien ihanteiden verhon takana. Astuin täysin tietämättömänä tuntemattomiin vaaroihin, joista astuin ulos viisaampana ja tietävämpänä.”

Vuonna 1936 Roset kävivät Saksassa etsimässä natsien siirtämiä perheenjäseniään. Pauline kertoo: ”Tulin etsimään sukulaisiani, jotka olivat Hitlerin ensimmäisten uhrien joukossa. Löysin jotkut piileskelemässä, jotkut olivat kadonneet jälkiä jättämättä.” Omakohtainen kokemus natsi-Saksasta teki häneen väkevän vaikutuksen. Hän sanoi: ”Olin täynnä kauhua, pelkoa ja häpeää ja avuttomuutta, joka vei epätoivoon. Lähdin Saksasta vammojen sisimmässäni, etten enää ikinä astuisi jalallani siihen maahan, enkä olisi yhteydessä mihinkään enkä keneenkään Saksaan liittyvään.”

Sotavuosien aikana Rosen perhe menetti sukulaisiaan kuolemanleireillä. Vuonna 1945 alunperin Etelä-Afrikasta lähtöisin oleva sukulainen saapui Lontooseen ja asui Rosen perheen luona. Hän oli selviytynyt hengissä Varsovan getosta, kuolemanleirien kauhuista ja lopullisesta kuolemanmarssista. Hänen kertomuksensa ihmisten kärsimyksestä ja kurjuudesta vaikuttivat syvästi Paulineen ja Albertiin.

Roset menestyivät itse varsin hyvin Toisen Maailmansodan aikana Lontoon ulkopuolella olevan maatilan ansiosta. Ennen kuin sota syttyi, Albert ja Pauline olivat ostaneet suuren maa-alueen, joka oli alunperin tarkoitettu asuntorakentamiseen. Pauline nimitti sitä ”rauhankeitaaksi vihreällä viljelysmaalla”. Roset asettuivat asumaan tilalla olevaan mökkiin. Sodan aikana brittihallitus edellytti, että maa otettaisiin viljelyskäyttöön. Roset ottivat tilan hoidon käsiinsä ja alkoivat viljellä sitä. Heidän tilansa tuli kuuluisaksi eksoottisista vihanneksistaan, hedelmistään ja kukistaan. He ottivat käyttöön maanviljelyksessä uudistuksia, jollaisia Englannissa ei ollut ennen nähty. He kehittivät esimerkiksi maanalaisen lämmityksen voidakseen korjata satoa talviaikaan, ja he aloittivat sekä maissin että munakoison kaupallisen tuotannon. Heidän tilastaan tuli kuuluisa Hestonin Farmi Lontoon ulkopuolella.

Joskus ennen Toista Maailmansotaa tai sen aikana Paulinen totuudenetsintä johti hänet jonkinlaiseen kohtaamiseen Nasaretin Jeshuan kanssa, mutta hän tuntuu ottaneen hänet vastaan ja ymmärtäneen hänet juutalaisittain: ”Silloin, kun olin epätoivoissani, Jeshua ilmestyi minulle. Yhdessä hetkessä siirryin epätoivon syvyyksistä ilon korkeuksiin. Siitä hetkestä lähtien Henki alkoi tehdä minussa muutavaa työtään ja näin Jeshuan paitsi omana Pelastajanani myös Israelin Messiaana.”

Tutustuminen Uuteen Testamenttiin ja Jeshuaan muutti Paulinen, ja hän huomasi ottavansa harteilleen opetuslapseuden ikeen: ”Ikään kuin verho toisensa jälkeen nostettiin pois silmiltäni; ovi toisensa jälkeen avautui kunnes kuljin eteenpäin ikuisuuteen ikuisen elämän soihdunkantajan johdattaessa minua askel askeleelta.”

Emme tunne yksityiskohtia siitä, kuinka Pauline Rose kohtasi Jeshuan ensimmäisen kerran ja kuinka Hän ilmaisi itsensä hänelle. Oliko hän yhteydessä kristittyihin lähetystyöntekijöihin tai johonkin kirkkokuntaan? Kastettiin häntä koskaan mihinkään seurakuntaan, vai vetikö hän alusta alkaen omat johtopäätöksensä Jeshuan juutalaisuudesta? Jos hän oli joskus jonkun tavanomaisen kirkon jäsenenä, siitä ei tunnu jääneen häneen mitään teologista jälkeä. Paulinen sitoutuminen Jeshuaan ei asettanut vaakalaudalle hänen omaa juutalaisen identiteetin omaksumistaan eikä vähentänyt hänen uskollisuuttaan juutalaisuudelle. Jeesus jonka hän löysi Uudesta Testamentista oli juutalainen Jeshua, joka ei tullut kumoamaan Tooraa. Hänen rakkautensa Nasaretin Jeshuaan pakotti hänet olemaan parempi juutalainen. Eräs hänet henkilökohtaisesti tunteva juutalainen ystävä sanoo: ”Hän halusi, että hänen uskonsa näkyä hänen juutalaisesta elämästään ilman että hän mainostaa sitä.”

Vaikka Pauline oli vasta löytänyt rakkauden Jeshuaan, hän ei yrittänyt taivutella miestänsä uskomaan. Albert pysyi koko elämänsä hartaan uskonnollisena, perinteitä noudattavana juutalaisena, eikä hän koskaan samastunut vaimonsa uuteen Messiaaseen. Toisaalta ei vaikuta myöskään siltä, että hän olisi koskaan yrittänyt toppuuttaa vaimonsa intoa tai taivutella häntä luopumaan, eikä Paulinekaan puolestaan tehnyt uskostaan kiistakapulaa.

Vuonna 1944 Pauline Rose tapasi messiaanisen juutalaisen pioneerin, Abram Poljakin, ja hänen pienen messiaanisen seurakuntansa Lontoossa. Abram Poljak oli vähän aikaisemmin vapautettu internointileiriltä Kanadasta, jossa hän oli viettänyt suurimman osan sotaa. Ennen sotaa Poljak oli kutsunut koolle juutalaiskristittyjä viirin alle, jossa oli risti Daavidin tähdessä. Hän oli ollut läheisessä yhteistyössä messiaanisen pioneerin, Paul Philip Levertoffin, kanssa tarkoituksena muodostaa Juutalaiskristitty Liitto, ja hän oli kampanjoinut messiaanisten juutalaisten seurakuntien perustamiseksi Eurooppaan ja Israeliin. Kuulusimmaksi hän on tullut kirjasta nimeltä Risti Daavidin Tähdessä. Vapautuessaan internointileiriltä Poljak palasi Lontooseen ja aloitti uudelleen messiaanisen-juutalaisen työnsä keskellä natsien hyökkäyksiä. Ilmahyökkäyksistä varoittavat hälytykset ja pommit eivät pysyneet häiritsemään Poljakin pientä Sapatti seurakuntaa, joka kokoontui perjantai-iltaisina vaatimattomaan huoneeseen Lontoon East Endiläisen vuokratalon ylimmässä kerroksessa sytyttämään ”Messiaan sapattivalon”, lausumaan Kidushin ja toivottamaan Sapatin tervetulleeksi Messias Jeshuan kunniaksi. Kesällä 1944 Pauline Rose löysi tien Poljakin seurakuntaan ja messiaaniseen juutalaisuuteen: ”Minut ohjattiin yhteen tuollaiseen perjantai-illan tilaisuuteen, ja se vilpitön totuuden ja rakkauden henki, jonka tunsin tuossa pienessä joukossa, osoitti minulle, että hengellisen kodin etsimiseni oli päättynyt. Olin löytänyt veljiä, joiden kanssa tulisin työskentelemään siitä lähtien yhteiseen hengelliseen kutsuun vastaten.”

Paulinesta tuli seurakunnan aktiivijäsen ja innokas oppija. Aluksi häntä huvitti seurakunnan näennäisen suurisuuntaiset pyrkimykset tulla ”maailmanlaajuiseksi liikkeeksi”. Mutta sitä mukaa kun hän

alkoi ymmärtää messiaanisen juutalaisuuden näkyä ja taivaan kuningaskuntaa, hänestä tuli omistautunut seurakunnan päämäärien puolustaja ja hän marssi heidän kanssaan Risti Daavidin Tähdessä -lipun alla.

Poljakin ryhmä keskittyi lopun aikoihin ja erityisesti taivasten kuningaskunnan tuloon. Kirjaimellisen, maanpäällisen, Messiaanisen Aikakauden odotus sytytti Paulinen uskon, ja hän pani luottamuksensa tuohon tulevaan toivoon. Hän uskoi, että juutalaisvaltion muodostaminen Palestiinaan oli merkki Messiaan tulemisen ja kuningaskunnan perustamisen lähellä olosta.

Vuoden 1945 lopulla Pauline sai kirjeen Palestiinassa käymässä olevalta sisareltaan, joka kutsui häntäkin tulemaan sinne. Maaliskuun 18. päivänä 1946 Pauline matkusti ensimmäisen kerran maahan. Hän koko olevansa suorittamassa Jumalan antamaa tehtävää viedä messiaaninen juutalaisuus Palestiinaan. Hän sanoi: ”Oli tullut aika sytyttää Messiaan Sapatin Valo Pyhässä Maassa.” Neljän kuukauden ajan hän tapasi kristittyjä ja messiaanis-juutalaisia etsien hengenheimolaisia, joilla olisi Poljakin näky messiaanis-juutalaisen synagogan perustamisesta. Kokemus masensi ja väsytti häntä; hän sai kokea ankaraa vastustusta. Hänen tapaamansa uskovat varoittivat häntä, että yhteys judaismiin tai juutalaisiin tuhoaisi hänet. Hän tunsu olevansa pimeyden voimien hyökkäyksen kohteena keskellä hengellistä taistelua.

”Kohtasin täällä juutalaisia, jotka hylkäsivät Raamatun viisauden; jotka ylpeilivät omalla viisaudellaan. Oli niitä, jotka noudattivat lakia viimeiseen kirjaimeseen, mutta jotka eivät tienneet mitään sen todellisesta hengestä. Oli niitäkin, jotka ottivat vastaan Jumalan sanan ja uskoivat Hänen antamaansa pelastukseen – odottaen Messiaasta, tietäen, että vain Hän voisi lunastaa heidät.”

”Kohtasin täällä myös pakanoita, jotka edustivat monia eri kristillisten kirkkojen suuntauksia. Jokaisella oli eriävä oppi, kiistakohta, Raamatun tulkinnasta. Kohtasin eri lahkoihin kuuluvia, jotka olivat varttuneet seurakuntien ulkopuolella; kaikki heistä uskoivat, että heille oli uskottu erityinen totuus, ja he vaatimalla vaativat kaikkia toisia hyväksymään tuon totuuden.”

”Juutalaisten keskuudessa näin saman tilanteen, joka oli Mooseksen aikana ja Jeshuan aikana. Sama omapäisyys, sama pahuus, sama sokeus. Näin pakanoiden keskuudessa omavanhurskauden ja teko-pyhyiden, antisemitismin, joka oli lähtenyt kasvamaan, kun kirkot kääntyivät pois todellisesta kristinuskon hengestä.” (4)

Hengellisestä vastarinnasta ja omasta pettymyksestään huolimatta Paulinen onnistui koota pieni kymmenen veljen ja sisaren seurakunta sytyttämään Sapattikynttilät ja toivottamaan Sapatti tervetulleeksi Jerusalemiin:

”Kesäkuun 22. päivänä 1946, pienessä arabitalon huoneessa, sytytin Messiaan Sapatin valon ensimmäisen kerran Jerusalemissa. Tämä päivämäärä on merkinä Messiaan synagogan perustamisesta Pyhään Kaupunkiin.”

Mutta seuraavana sapattina poliittinen tilanne muuttui, ja britit määräsivät tiukan ulkonaliikkumis-kiellon Jerusalemin juutalaisille. Pauline käytti hyväkseen viime hetken lentoa ja palasi Englantiin.

Pauline Rosen toinen matka Palestiinaan toteutui YK:n tekemän jakamispäätöksen jälkeen. Pauline halusi päästä takaisin Jerusalemiin jatkamaan alulle panemaansa työtä. Hän saapui Palestiinaan 11.2.1948, ja 8.3. hän pääsi vihdoinkin Jerusalemiin panssaroidussa autossa havaitakseen olevansa ansassa keskellä piiritystä, vailla mahdollisuutta poistua kaupungista, kärsien samat puutteet ja vaarat

kuin muutkin ihmiset: ” Oli pelkoja ja epäilyjä, luoteja, käsikranaatteja ja kaikkea mitä sota tuo tullessaan. Mutta kynttilä sytytettiin jokaisena sapatin aattona, ja sapatin ihmiset ja Messiaan valon voima lohduttivat ja vahvistivat Seurakuntaa ja kaikkia sen ystäviä. Messiaan valo loisti kirkkaana Israelissa – Jerusalemissa, sen kolkoimpinakin päivinä.”

Pauline Rosen ensimmäisen kirjan, Jerusalemin Piiritys, sisältö kuvaa hänen seikkailujaan sota-
vyöhykkeellä, kamppailua piirityksen kestämiseksi ja helpotuksen tunnetta, kun elintarvikkeita vihdoon saatiin kaupunkiin Burma-tien kautta. Abram Poljakilta saamme toisen näkökulman tarinaan, kun hän tekee yhteenvedon Paulinen työstä messiaanisten juutalaisten seurakunnan hyväksi Jerusalemissa noiden jännittävien kuukausien aikana:

”Useita kertoja päivässä Pauline Rose kulki luotisateen läpi Rehaviassa, esikaupungissa, olevasta asunnostaan kokoontumispaikkaamme Uuden Jerusalemin kaupungin keskusta – hän oli usein ainoita kaduilla kulkeva ihminen. Hän haki myös ruokaa ja vettä muille ihmisille, jotka eivät uskaltaneet lähteä kadulle; hän auttoi sairaita naisia heidän kotitöissään ja hoiti potilaita sairaalassa. Hänen uskonsa ja hiljainen sankaruutensa tekivät hänestä säteilevän esimerkin, joka piti Seurakuntaa koossa. Se tosin seikka, että hän, naisena, halveksi niin paljon kuolemaa, antoi muillekin rohkeutta, ja koko tuona aikana yhtään sovittua jumalanpalvelusta ei peruutettu.” (5)

Poljak kertoo myös tarinan siitä miten Jerusalemin piirityksen jälkeen Sternin liiga sieppasi Pauline Rosen ja neljä muuta messiaanis-juutalaisen seurakunnan johtajaa elokuussa 1948. Terroristit alkoivat epäillä Paulinea, koska hänellä oli Britannian passi, hän puhui englantia ja Poljakin sanoin ” oli pakanan näköinen”. Sternin liigan jäsenet uskoivat, että hän oli brittivakooja, ja että messiaanisten juutalaisten seurakunta Jerusalemissa oli vain julkisivuna brittivakoojille. Sternin liiga oli tunnettu siitä, että heillä oli tapana ampua vakoojina pitämänsä ihmiset. Terroristit kuulustelivat, uhkailivat ja pelottelivat viittä opetuslasta. Pakon ja uhkailun alla yksi nainen kielsi uskonsa Jeshuaan ja lupasi sterniläisille, ettei hän olisi enää missään tekemisissä seurakunnan kanssa. Hänet vapautettiin, mutta Pauline ja muut kolme seurakunnan jäsentä pysyivät sternistien vankeina.

Pauline ja hänen johtajatoverinsa tekivät niin kuin apostolit ennen vanhaan ja lauloivat vankilassa ylistyslauluja ja kiitosta Messiaan valolle pimeyden valtojen edessä. He eivät tienneet, vapautettaisiinko vai ammuttaisiinko heidät. Tällä välin tieto ”juutalais-kristityn seurakunnan pidätyksestä” levisi Jerusalemissa (hepreankielinen päivälehti kirjoitti siitä). Pauline Rosen tuntevat tunnetut juutalaiset ottivat asian hoitoonsa ja vakuuttivat sternisteille, että heidän syytöksensä olivat vailla pohjaa, ja heidän onnistui saada kaikki vangitut vapautetuiksi. (6)

Vapautumisensa jälkeen Jerusalemin seurakunnan johtajat ilmaisivat halunsa luopua muutamista Poljakin käyttämistä avoimen kristillisistä symboleista (mm risti Daavidin tähdessä) ja pitäytyä neutraalimpaan, juutalaiseen perinteeseen. Jotkut johtajista vastustivat myös sitä, että rukoiltiin suoraan Jeshuaa, ja he vaativat, että oli rukoiltava Jumalaa Jeshuan nimessä. Muutamat seurakunnan jäsenet kyseenalaistivat tavanmukaiset tulkinnat Paavalin lakia käsittelevistä opetuksista. He julistautuivat ”Uudeksi Seurakunnaksi”. Kaikissa näissä toimenpiteissään Uusi Seurakunta ennakoi vain sitä, mikä oli myöhemmin tuleva normiksi messiaanisessa juutalaisuudessa, mutta Poljakin mielestä seurakunta oli luopunut uskosta.

Poljak ryhtyi päättävästi kurinpitotoimiin. Pauline Rose ja kolme hänen johtajatoveriaan palasivat heti ”Vanhaan Seurakuntaan”, mutta seuranneessa keskustelussa Poljakin kanssa he esittivät uudeleen eroavat näkemyksensä. Paulinea Poljak ei kritisoinut, sillä eroavista mielipiteistä huolimatta, hän ei pitänyt Paulinea hajaannusta lietsovana eikä luopiona.

Gershon Nerel tiivistää tarinan teologisesta kuohunnasta Jerusalemin seurakunnassa arikkelissa, jonka nimi on ”’Messiaaninen juutalainen kirkko’ Eretz-Israelissa”.(7) Federico Dal Bon tutkielma ”Messiaanisten juutalaisten teologinen ja kulttuurillinen haaste. Kohti Uutta juutalaista mallia?” tulkitsee väärin Nerelin artikkelia ja tekee monia epätarkkoja väittämiä. Hän sanoo, että Pauline Rose (jonka hän nimeää väärin Abram Poljakin vaimoksi) johti seurakuntaa nimeltä Jerusalemin juutalais-kristillinen seurakunta, joka ”vähitellen siirtyi kohti liberaalimpia opillisia suuntauksia, mm Jeesuksen toisen tulemisen hylkäämiseen” (8). Dal Bo tuli tähän johtopäätökseen luettuaan väärin kohdan Nerelin artikkelista. Jos hän olisi hankkinut tietonsa asianomaisilta itseltään, hän olisi havainnut, että Paulinen usko Jeshuaan ei horjunut. Pauline Rose jatkoi työskentelyä yhdessä Abram Poljakin ja hänen messiaanisen juutalaisen seurakuntansa kanssa monia vuosia edustaen Poljakin työtä konferensseissa, kirjoittaen hänen uutiskirjeisiinsä ja julistaen pelotta uskonsa. Päinvastaisista arveluista huolimatta Pauline Rose ei koskaan epäröinyt uskossaan eikä uskollisuudessaan Jeshuaan, ei silloin eikä koskaan sen jälkeen.

Muuan tuntematon israelilainen Jeshuaan uskova, joka asui Rosen pariskunnan naapurustossa ja avusti heitä heidän kodissaan Siionin vuorella vuosina 1968-1972 (melkein Paulinen kuolemaan asti), kertoi, että Pauline pani yhä toivonsa Jeshuaan, toiseen tulemiseen ja messiaanisen ajan saapumiseen. Jokaviikkoisena sapattivieraana Rosen pariskunnan kodissa tällä uskovalla israelilaisella oli mahdollisuus seurata läheltä Albertin ja Paulinen uskoa ja tapoja, joita hän kuvasi ”ortodoksijuutalaisiksi – ei fanaattisiksi, vain juutalaisiksi”. Lisäksi hän osallistui Paulinen kanssa seremoniaan, jonka Pauline toimitti joka perjantai-ilta ennen sapattikynttilöiden sytyttämistä. Paulinella oli tapana sytyttää monihaarainen menora (oletettavasti 7-haarainen) edustamaan ”Messiaan Sapatin valoa”, joka tulee loistamaan kuningaskunnassa (9). Pauline Rose oli ilmesisesti oppinut tämän ainutlaatuisen seremonian Abram Poljakin seurakunnassa, ja toi sitten rituaalin Jerusalemin seurakuntaan, jota hän auttoi perustamaan. Elämänsä loppupuolella hän sytytti yhä Messiaan Sapatin valoja.

Itsenäisyys sodan loputtua Pauline palasi Lontooseen, jossa hän toimi aktiivisesti Lontoon seurakunnassa. Hän matkusteli myös Euroopassa puhumassa konferensseissa messiaanisesta juutalaisuudesta ja Jerusalemin seurakunnasta. Vaikka hän oli vannonut, ettei astuisi enää koskaan jalallaan Saksan maaperälle, hän palasi Saksaan 1953 mukanaan sovinnon ja lunastuksen viesti Saksan kansalle. Saman vuoden helmikuussa hän palasi Jerusalemiin ja oli taas yhteydessä istuttamaansa seurakuntaan. Sen jälkeen Pauline vietti joka vuosi useita kuukausia Israelissa, kunnes vuonna 1959 hän ja Albert myivät Hestonin Farminsa ja tekivät Israelista pysyvän kotinsa. (10) Hänen toinen kirjansa, Ikkuna Siionin Vuorella, kertoo kaiken siitä, kuinka Albert ja hän hankkivat talon Siionin vuorelta, istuttivat sinne puutarhan ja saivat eturivin paikat Kuuden Päivän Sotaan ja Jerusalemin vapauttamiseen.

Pian sen jälkeen kun Roset olivat asettuneet asumaan vakituisesti Jerusalemiin, muuan ystävä Hestonin Farmin ajoilta kysyi Paulinelta: ”Miksi ette perustaisi puutarhaa Siionin vuorelle?” Tämä yksinkertainen kommentti sytytti uskon liekin Paulinen sisimmässä. Hän oli ollut aina sitä mieltä, että juutalaisten paluu Pyhään Maahan ja juutalaisen valtion muodostaminen olivat lunastuksen ensikukintaa. Hän muisteli Jesajan profetiaa: ”*Herra lohduttaa Siionia, hän lohduttaa kaikki sen rauniot. Hän tekee sen autiomaasta kuin Eedenin ja sen aromaasta kuin Herran puutarhan. Siellä on oleva riemu ja ilo, kiitoksen ja ylistyslaulun ääni*” (Jesaja 51:3).

Voisiko olla hylättympää ja karumpaa paikkaa kuin runneltu Siionin vuoren sota-alue? Pauline vakuuttui siitä, että hänen ja Albertin täytyi tehdä kotinsa Siionin vuorelle ja istuttaa sinne puutarha lunastuksen kukkaan puhkeamisen esimakuna. Hän tiesi, että Herra oli luvannut palauttaa Siionin ennalleen. Nyt hän tahtoi osallistua noiden profetioiden täyttymiseen olemalla mukana ennalleen asettamisessa. Hän tahtoi löytää talon siihen kuuluvine maatilkkuihin Siionin vuorelta ja saada sen kukoistamaan.

Kaikista muista paitsi Paulinesta ja Albertista ajatus tuntui järjettömältä. Itsenäisyys sodan loputtua Jerusalemin Vanha Kaupunki jäi Jordanian hallintaan ja juutalaiset oli karkotettu kaupungista. Siionin vuori oli militarisoitua vyöhykettä, aivan Israelin ja jordanialaisten rajalla. Kukaan ei asunut Siionin vuorella. Sodan alettua talot oli hylätty ja suurin osa niistä oli ränsistyneitä tai sorakasoiksi sortuneita. Vain Israelin armeija oli kukkulalla, vastapäätä Jordanian asemia.

Mutta jo iälliset Pauline ja Albert luottivat asiaansa. Heillä oli palava usko, että kaupunki tulisi pian ennalleen ja Siion kukoistaisi. He esittivät hallitukselle, että se antaisi heidän kunnostaa yhden Siionin vuorella olevista taloista, mutta epävarmuus noiden talojen asemasta mutkisti hanketta. Monien vuosien sinnikkäiden vetoamusten jälkeen viranomaiset antoivat periksi, kuin ihmeen kautta, ja Roset saivat unelmansa: heille annettiin lupa ottaa haltuunsa hylätty kaksikerroksinen jerusalemilainen talo lähellä Daavidin hautaa ja Siionin porttia. Se oli nyt vain kyyhkysten koti ja aseenkantomatkan päässä Jordanian sotilaista.

Roset muuttivat kyyhkysten kodin kauniiksi Jerusalemin kivistä tehdyksi kodiksi laattalattioineen ja holvikattoineen. He istuttivat rehevän englantilaistyyllisen puutarhan, jossa kasvoi eksoottisia lajeja eri puolilta maailmaa. Talo ja puutarha olivat Paulinen hengellisten toiveiden fyysinen ilmentymä. Roset antoivat talolle nimeksi ”Ha-Ohel”, eli ”Telttä”, Abrahamin teltan muistoksi, joka oli aina avoin vierailijoille, sekä viittauksena Ilmestysmajaan. He hoitivat taloan Abrahamin legendaarisen vieraanvaraisuuden mukaisesti. Ha-Ohelista tuli kokoontumispaikka Siionin vuorella kävijöille. Sotilaat, juutalaiset, kristityt, arabit, eri uskoa tunnustavat pyhiinvaeltajat, taiteilijat, runoilijat, ajattelijat, filosofit ja valtiomiehet olivat kaikki tervetulleita teelle Ha-Oheliin. Roset omistivat kotinsa rauhan ja veljeyden universaaleille ihanteille, joita Messiaanisen Ajan Jerusalem edustaa. Heidän kodistaan tuli rauhan symboli kaikkien ihmisten kesken, ja kodissaan he kannustivat dialogia ja keskinäistä ymmärrystä juutalaisten, kristittyjen ja muslimien välillä.

Roset tarjoilivat iltapäiväteetä päivittäin, ja heillä oli vieraita sapattipöydässään joka perjantai-ilta. Keskustelu kääntyi luonnollisesti uskoon, profetiaan ja ihmiskunnan lopulliseen toivoon. Noina päivinä Pauline Rosea alettiin kutsua Siionin vuoren rouvaksi.

Ironista on, että Rosien talo oli vain kivenheiton päässä paikasta, jossa perinteisesti katsottiin olevan Daavidin haudan ja Yläsalin, joka Bargil Pixnerin mukaan on ensimmäisten messiaanisten juutalaisten kokoontumispaikka. Jerusalemin hävityksen jälkeen vuonna 70 jKr, alkuperäinen messiaanisten juutalaisten seurakunta palasi Pellasta rakentamaan uutta kaupungin raunioihin. He tunsivat, että heidän piti rakentaa samalle paikalle ja asettua sinne uudelleen. Muutamat arkeologit ovat sitä mieltä, että he rakensivat messiaanisten juutalaisten synagogan (11). Sen kiviä on paikoillaan vielä nykyäänkin Ylähuoneen maanrajassa. He kokosivat nuo kivet kaupungin soraläjistä ennakoiden Siionin lopullista lunastusta. Pauline Rose ei todennäköisesti tiennyt, että hänen ja Albertin valitsema talo oli melkein samalla paikalla, jonka kotiin palaavat juutalaiset uskovat olivat valinneet vuonna 73 jKr ilmaistakseen uskonsa Siionin lunastuksesta kertoviin profetioihin.

Pauline Rose näki uskonsa noihin profetioihin todistetuksi oikeaksi vuonna 1968. Kun Kuuden Päivän Sota syttyi, Rosien talo oli aivan kirjaimellisesti keskellä käytyä taistelua. Tykinlaukaukset, konekiväärien sarjatuli ja räjähdykset ympäröivät talon. Kun Israelin armeija valmistauti astumaan Vanhaan Kaupunkiin, eräs upseeri miehineen pysähtyi Ha-Oheliin juomaan kahvia ennen hyökkäystä. Upseeri pahoitteli, että heillä ei ollut kannettavanaan lippua historiallisesti niin merkittävässä tapahtumassa. Pauline Rose syöksyi yläkertaan ja palasi mukanaan valkoinen lakana. Hän taikoi esiin astian sinistä maalia ja maalasi lakanalle suurensuuren Daavidin Tähdän. Puutarhasta hän haki seipään lipputangoksi. Sotilaat veivät Paulinen lipun mukanaan taisteluun, ja kun he olivat vallanneet Vanhan Kaupungin, he nostivat samaisen lipun Daavidin Tornin huipulle.

Jerusalemien valloituksen jälkeen Pauline ja Albert olivat ensimmäisiä Jerusalemien juutalaisia, jotka pääsivät rukoilemaan Kotelille, Länsimuurille. Seuraavina päivinä, kun israelilaisia tulvi virran lailla tuolle pyhälle paikalle, Rosen pariskunta oli tervehtimässä heitä takaisin Jerusalemien pyhään kaupunkiin heidän noustessaan ylös Siionin vuorelle.

Eräs Albertin ja Paulinen hyvä ystävä, joka tunsi heidät Paulinen elämän loppuvaiheissa, kertoo, että Paulinella todettiin lymfaattinen syöpä 1973, ja Pauline kuoli pian saatuaan diagnoosin. Hän siirtyi totuuden maailmaan vuoden 73 syyskuun 20. päivänä, vähän yli kaksi viikkoa ennen kuin Jom Kippur sota syttyi. Albert jäi asumaan heidän kotiinsa. Hän otti vastaan Ha-Ohelissa kaikkialta maailmasta tulevia vieraita vielä vuonna 1975. Hän kuoli 13.8.1977. Rosien hautakivien hautakirjoitukset kertovat heidän olevan Siionin vuorelta.

Pauline Rosen tarina on kertomus uskon naisesta, messiaanisten juutalaisten pioneerista ja nerosta, jolla oli kyky nähdä kauas. Profetaalinen näky tulevasta Messiaanisesta Ajasta innosti häntä ja sai hänet istuttamaan ja ruokkimaan ajatusta messiaanisesta juutalaisuudesta elämänsä viimeiset 30 vuotta. Hänen tarinansa todistaa uskosta uudistettuun ja ennalleen asetettuun Jerusalemiin ja lunastuksen sarastukseen, mutta häntä ei tehnyt huomattavaksi niinkään hänen suuri uskonsa tai hänen profeettalliset oivalluksensa, vaan pikemminkin ne yksinkertaiset, puhuvat tavat, joilla hän ilmaisi uskonsa noihin profetioihin: hän syytti kynttilät Messiaan kunniaksi perjantai-iltaisain, hän istutti Siionin vuorelle puutarhan lunastuksen esimakuna ja hän kutsui vieraita kotiinsa iltapäiväteele ja sapat-tiaterioille. Vielä tänäkin päivänä hänen puutarhansa Siionin vuorella kukoistaa tulevan Kuninkaan toivossa.

Viitteet

- 1) David Zetler, "The Ostrich-King", "Strutsikuningas", Jerusalem Post (1/25/2007), online www.jpost.com/Magazine/Features/The-ostrich-king.
- 2) Joan Comay, Lavinia Cohn-Sherbok, "Rose, Max", Kuka kukin on juutalaisten historiassa: Vanhan Testamentin kauden jälkeen, (Routledge, Taylor&Francis Books Ltd; reprint Edition, Florence, KY, 1995) 317-318.
- 3) Keskustelusta Ha-Ohelissa vuonna 1975 käyneen vieraan kanssa.
- 4) Pauline Rose: "Hear O Israel", Jerusalem: Juutalaiskristillisen seurakunnan ja Jerusalemien seurakunnan äänenkannattaja, 39 (Joulukuu 1940). Tämä hänen ensimmäisen Palestiinan matkansa kuvaus on alkuperäisen artikkelin loppupuolella.
- 5) Abram Poljak, "Letters from Mount Zion", "Kirjeitä Siionin vuorelta", Juutalaiskristillinen seurakunta 28 (tammikuu 1949).
- 6) samoin
- 7) Gershon Nerel, "A Messianic Jewish Church in Eretz-Israelissa", Mishkan 29 (1998), 46, koko artikkelit 44-58.
- 8) Federico Dal Bo, "The Theological and Cultural Challenge of Messianic Jews. Towards a New Jewish Paradigm?" Pardes 21 (2015), 49, koko artikkeli 34-58.
- 9) Henkilökohtainen keskustelu sala-messiaanisen israelilaisen kanssa, joka haluaa pysytellä tuntemattomana.
- 10) Ann Carroll, "Faith made it Possible", "Usko teki sen mahdolliseksi" ja "Pauline Rose found Light in Bible", "Pauline Rose löysi valon Raamatusta", El Paso Herald-Post (April 3-4, 1974).
- 11) Bargil Pixner, "Church of the Apostles Found on Mount Zion" "Apostolien kirkko löydetty Siionin vuorelta", Biblical Archaeology Review 16:2 (may/June 1990): 17-35. Cf. Bellarmino Bagatti, The Church from the Circumcision (Jerusalem, Israel: Franciscan Press, 19984); D. Thomas Lancaster, "New Zion", Torah Club: Chronicles of the Apostles (Marshfield, MO; Jerusalem: First Fruits of Zion, 2016), 1221-1245.